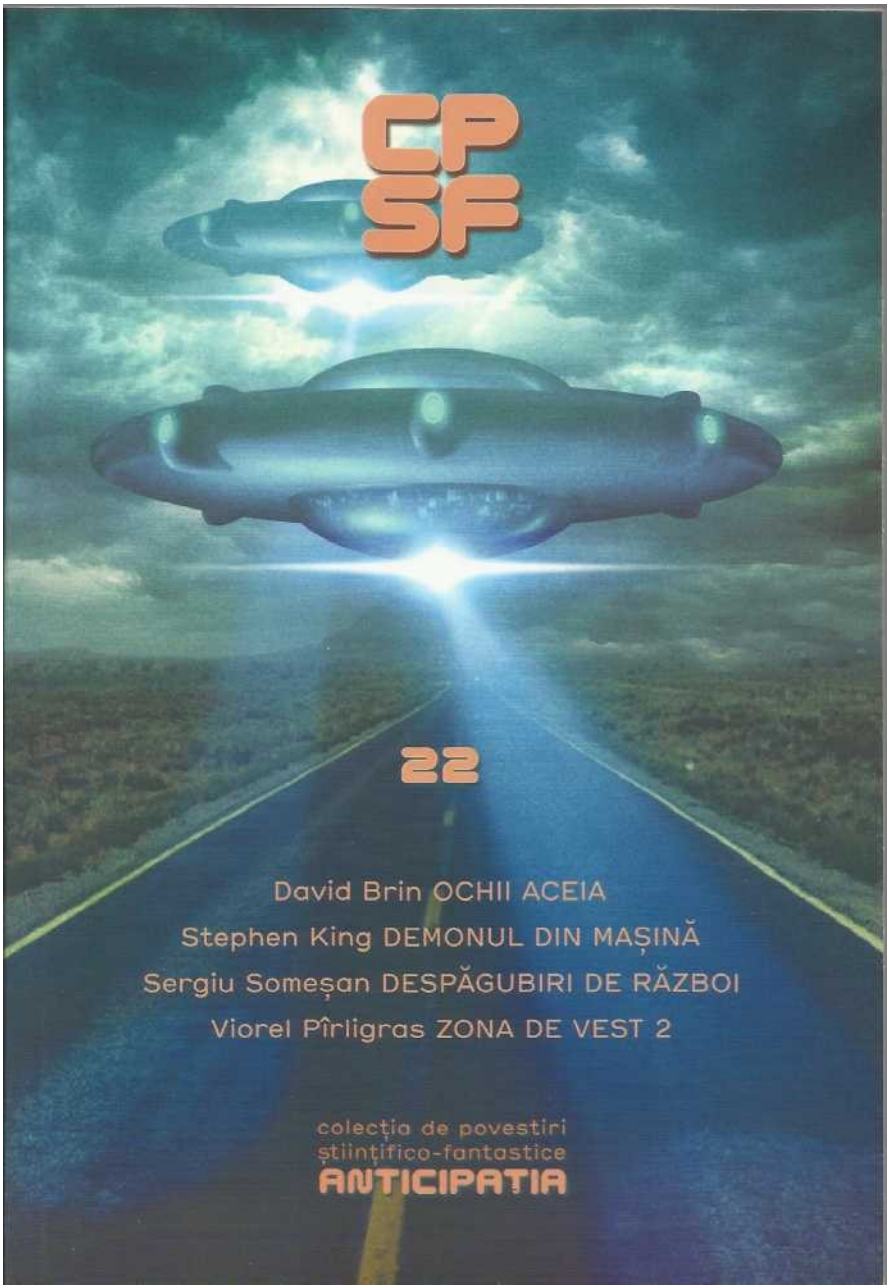
CP
SF
22
David Brin OCHII ACEIA
Stephen King DEMONUL DIN MAȘINĂ
Sergiu Someșan DESPĂGUBIRI DE RĂZBOI
Viorel Pîrligras ZONA DE VEST 2
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

David Brin. OCHII ACEIA / 3 Stephen King. DEMONUL DIN MAŞINĂ / 24 Sergiu Someşan DESPĂGUBIRI DE RĂZBOI / 54 Viorel Pîrligras ZONA DE VEST 2/76

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA Redactor-şef: Marian TRUŢĂ/ Redactor: Ecaterina DERZSI Tehnoredactor: Magda El TAY / Editor: Valentin NICOLAU colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice

ANTICIPAŢIA

ISSN 1220 – 8620

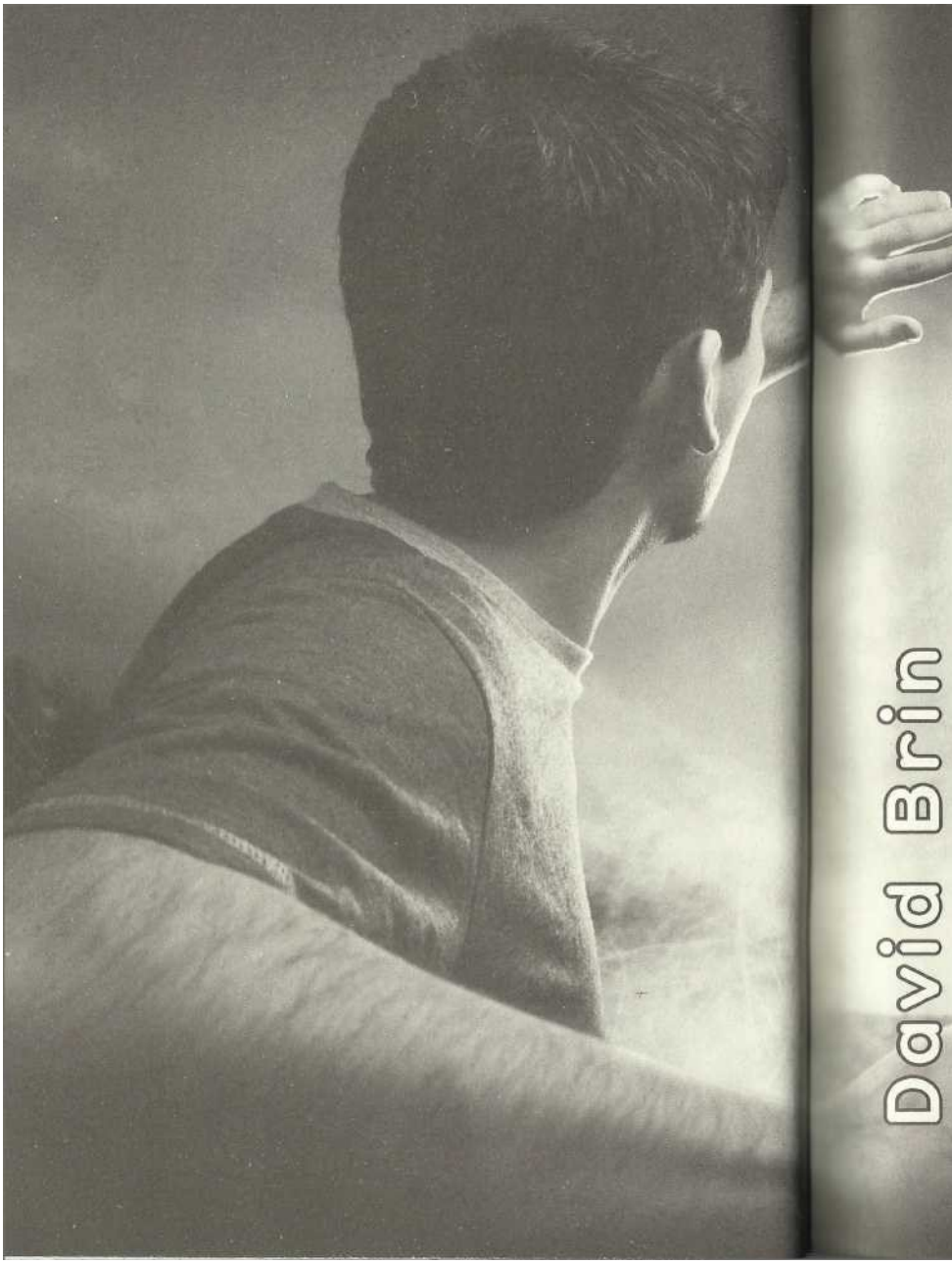

(...) în seara asta ne începem munca în Anglia, lângă Avebury, împletind şuviţe de grâu galben în inele ordonate, netezite. E o muncă plăcută să

arunci cu lasouri de lumină pe deasupra mării de grâne. Vor ieşi nişte cercuri grozave. Oamenii le vor vedea fotografiate în ziarele de dimineaţă şi vor începe să-şi pună întrebări. (…)

DORIŢI să discutăm despre farfurii zburătoare? Mă temeam eu că despre asta e vorba.

Aşa se întâmplă de fiecare dată când sunt şantajat să fiu bona de insomniaci, în vreme ce Talkback Larry o şterge la Bimini, pe motiv că are neapărat nevoie de odihnă. Preţ de două săptămâni, trebuie să le răspund ascultătorilor care dau telefon şi pun întrebări despre astronomie şi cosmos. Ştiţi voi, găuri negre şi comete, treburi de-astea. Dar se pare că prima seară trebuie s-o petrecem întotdeauna ciondănindu-ne despre afurisitele alea de OZN-uri. Nu vă agitaţi, domnule… Da, sunt un savant tipic, retras în propriul său turn de fildeş, ieşit de-acolo ca să reprime orice urmă de gândire neconvenţională. Cum zici tu, amice.

Adevărul e că am visat şi contacte cu forme de viaţă extraterestră. De fapt, acum fac muncă de cercetare… da, SETI… Căutarea formelor de viaţă extraterestre inteligente… Nu, nici vorbă de vânat OZN-uri! Nu cred că Pământul a fost vreodată vizitat de ceva cât de cât inteligent…

Da, domnule. Sunt convins că aveţi cutii întregi pline cu cazuri şi aţi şi întâlnit personal unul sau doi extratereştri. M-am gândit eu. Am tot auzit poveşti dintr-astea când unul dintre noi a încercat să studieze asemenea „fenomene” cu

nişte ani în urmă. A petrecut săptămâni întregi cu fiecare caz, numai ca să descopere că era un balon meteorologic, un avion sau un fulger globular…

Serios? Păi, eu am văzut un fulger globular, amice. Am şi-acum cicatricea pe nas şi binoclul topit, ca să-ţi demonstrez cât de aproape a trecut pe lângă mine. Aşa că nu-mi spune tu mie că-i un mit, ca rahaturile alea zburătoare cu care te tot lauzi!

*

În seara asta ne începem munca în Anglia, lângă Avebury, împletind şuviţe de grâu galben în inele ordonate, netezite. E o muncă plăcută să arunci cu lasouri de lumină pe deasupra mâr îi de grâne. Vor ieşi nişte cercuri grozave. Oamenii le vor vedea fotografiate în ziarele de dimineaţă şi vor începe să-şi pună întrebări.

Barca noastră sclipitoare din eter pluteşte, scăldată în strălucirea îngăduitoare a Mamei Luni. Nava lustruită are un luciu cald şi jucăuş, ca să pară alunecoasă ochilor de muritor.

E de dorit să fi văzut. Dar niciodată foarte bine.

Fyrfalcon declamă:

— Păstraţi marginile ascuţite! Creaţi fiecare inel perfect! Săi facem pe oamenii de ştiinţă să vorbească despre ele ca despre fenomene naturale. Vom avea noi adepţi după munca din noaptea aceasta!

Cândva, ar fi putut fi numit „rege”. Dar ne adaptăm vremurilor în schimbare.

— Am înţeles, domnule căpitan! strigăm, lucrând cu şi mai mult spor.

Ascultătoarea noastră ţipă din locul în care s-a cocoţat:

— Oamenii tocmai discută despre noi la radio! Vreţi să auziţi cu toţii?

Scoatem un strigăt vesel de încuviinţare. Deşi urâm tehnologia umană, de multe ori e foarte utilă scopurilor noastre.

*

— Hai să ne ocupăm de a doua ta întrebare, ascultătorule. Sunt oare susţinătorii OZN-urilor atât de diferiţi de noi, astronomii, care sondează cu telescoapele în căutarea unor semne de viaţă? Ambele părţi şi-ar dori să descopere alte mentalităţi, alte puncte de vedere, lucruri ciudate şi nemaipomenite.

Ne deosebim însă când vine vorba de dovezi, Ştiinţa ne învaţă să ne aşteptăm, să pretindem mai mult decât nişte mistere sinistre. Ce rost are un puzzle care nu poate fi rezolvat?

Sunt de acord să fiu răbdător, dar n-am de gând să renunţ la a cere universului să aibă logică!

*

Băiatul conduce mai rapid decât vrea, taie nesăbuit curbele în ac de păr, ca s-o impresioneze pe fata de lângă el.

N-ar trebui să fie atât de agitat; e pregătită. S-a hotărât deja când noaptea de-abia a început. Acum râde, afişând o nonşalanţă prefăcută. Stâlpii de pe drum par ca gonesc în viteză pe lângă ei, iar inima ei bate nebuneşte.

Decapotabila urcă în lumina de opal a lunii. Genunchiul gol al fetei se freacă de mâna lui,

făcându-l să aleagă viteza greşită. Băiatul tuşeşte, luptându-se cu impulsuri mai vechi decât rasa lui, virând în ultima clipă, ca să nu se răstoarne peste margine.

Le simt emoţia. El e pe jumătate orbit de dorinţă. Ea, de anticipare.

Nu sunt conştienţi de apropierea noastră.

Într-un loc mai retras de la marginea falezei, ei calcă frâna şi se întoarce spre ea. Ea îl tachinează, ca să-l pună pe jar. E limpede ca lumina zilei.

Îi ocolim prin spate, bucurându-ne de asemenea pofte simple, sincere. Dăm înapoi, ne lăsăm în jos peste buza falezei, apoi navigăm de-a lungul suprafeţei stâncoase, până când ajungem exact dedesubtul lor.

Aprindem toate luminile vibrante, pentru ca nava noastră să sclipească în toată splendoarea.

Începem să ne ridicăm.

Nimeni nu le va crede povestea. Dar în noaptea aceasta nu se va fi plantat doar un singur fel de sămânţă.

*

— Aici se aplică un proverb: absenţa dovezilor nu înseamnă dovada absenţei. Dacă proiectul SETI nu a înregistrat niciun semnal verificat de la puţinele stele pe care le-am cercetat, nu înseamnă că pe ele nu există viaţă!

Da, sigur… Acelaşi lucru se poate spune şi despre OZN-uri, dacă insişti.

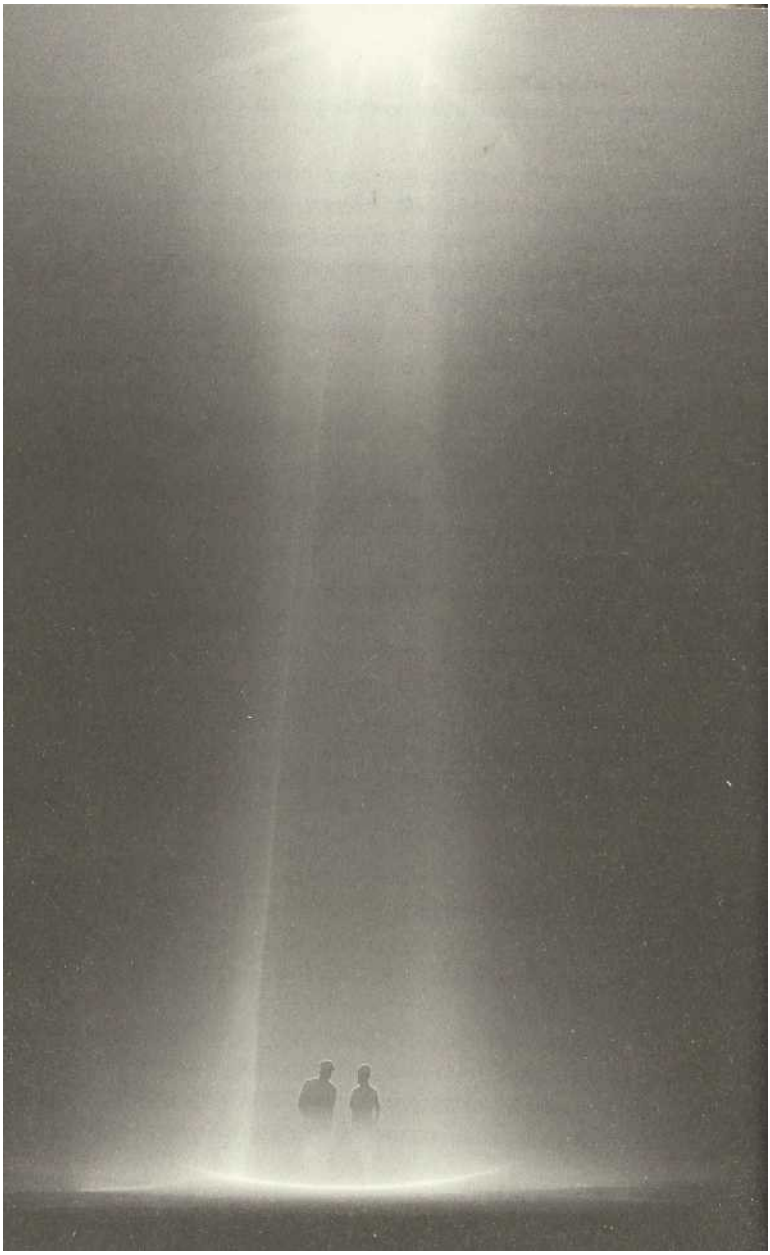

Dar, dacă SETI are de trecut prin sită surse radio din întregul cosmos – adică de găsit acul în carul cu fân –, e mai greu de explicat absenţa dovezilor credibile a OZN-urilor pe Pământ. La

urma urmei, Pământul e o planetă mică. Dacă extratereştrii pierd vremea pe-aici, pe lângă noi, de atâta vreme, aşa cum zic unii, atunci nu-i ciudat că nu ne-au aruncat niciodată un artefact de-al lor, migălos lucrat, ca să-l examinăm? Echivalentul marţian al unei sticle de cola, să zicem…

*

Zburăm deasupra părţii de est a Canadei, patrulând… creând singularităţi temporare, microscopice, în case alese la întâmplare, ca să furăm portofele, chei de maşină, teme pentru acasă. Între timp, unii dintre noi invadează visele femeilor şi bărbaţilor adormiţi, ale celor mai influenţabili dintre ei.

Gryffinloch deschide radioul, iar emisiunea se aude în fundal, în timp ce noi lucrăm. Râdem când idiotul de savant vorbeşte despre „artefacte extraterestre”.

Ce presupuneri tâmpite! Noi nu facem lucruri din materie dură şi rigidă! N-am ţinut niciodată în mână o sticlă de cola. Până şi bebeluşilor aceia umani pe care-i furăm, ca să-i creştem ca pe ai noştri, li se pare dureroasă căldura latentă din sticla şi metalul care au fost prelucrate la cald.

Oamenii şi-au construit civilizaţia cea mândră şi nouă în jurul unor asemenea obiecte. Dar de ce, când ne-au avut pe noi? Poate fierul să hrănească aşa cum putem noi? Noi lucrăm cu altfel de căldură. A noastră aprinde inima.

*

— Da, da… Pentru aceia dintre voi care nu citesc Enquirer, ascultătorul acesta vrea să ştie ce

părere am despre una din cele mai cunoscute poveşti cu OZN-uri – despre o navă care cică s-ar fi prăbuşit în New Mexico imediat după Al Doilea Război Mondial. „Ei” studiază clandestin epava într-un hangar al unei baze aeriene din Dayton de patruzeci de ani încoace, aşa-i?

Păi, nu-i asta o ştire care să facă să clocotească sângele cetăţenilor cinstiţi? Iată guvernul cel mare şi rău, care ţine iarăşi secrete faţă de noi!

Dar stai puţin, Să presupunem că noi chiar deţinem resturile unei supernave-cercetaş cu viteză superluminică, venită de pe Algerdeberon 11. Vezi cumva tehnologie din Ohio care să pară provenită din cosmos? Vreau să zic, în afară de scannerele de la casele din supermarketuri – pentru alea bag mâna-n foc.

Fii serios, crezi că bilanţul de plăţi ar fi aşa cum e dacă…

Serios? E strict secret? Uite încă o întrebare. Cine crezi că a studiat nava pe ascuns în toată vremea asta?

Inginerii guvernului. Aha. Ai cunoscut vreodată un inginer, amice? Nu sunt drone fără chip, ca în filmele alea idioate cu agenţi secreţi. Adică cei mai mulţi nu sunt aşa. Sunt americani inteligenţi, ca tine şi ca mine, cu neveste şi bărbaţi şi copii.

Câte mii de oameni să fi lucrat la nava aia spaţială din 48 încoace? închipuie-ţi nişte găgăuţă pensionaţi care joacă golf, îşi fac de lucru prin garaj, colectează fonduri sub sigla Rotary… şi în

toată vremea asta şi-au reprimat imboldul de-a flecari despre povestea secolului.

Cu toţii? în America de azi? Fii serios, prietene. Hai să uităm de rahatul ăsta cu Hangar 18 şi să ne întoarcem la OZN-uri, măcar ele merită să ne ciorovăim pe seama lor!

*

Ce mi-or plăcea să cobor în picaj şi să-i dau savantului ăstuia o „dovadă” să se-nveţe minte! O să-i încheg laptele din faţa uşii. O să-i bântuie coşmarurile. O să-i dau peste cap utilităţile... O să...

N-o să fac nimic Nu vreau să văd nava aceasta de aur evaporându-se ca rouă în dimineţile de vară. Suntem tot mai puţini la număr şi Fyrfalcon a decretat că trebuie să ne arătăm numai celor receptivi, ale căror minţi mai pot fi modelate după vechiul model.

Ridic ochii la peisajul lunar dezolant, plin de cratere. Lăcaşul nostru de refugiu, de exil. Până şi acolo ne-au urmărit Oamenii Noi. Aburi ectoplasmatici sunt tot ce-a rămas după ce o parte dintre noi au încercat să-i sperie pe exploratorii lor.

Am învăţat o lecţie grea atunci – că astronauţii nu sunt ca argonauţii de altă dată.

Ochii lor aveau luciul acela de nebun, sceptic, şi nimeni nu rezistă în faţa lui.

*

— Sunt profesorul Joe Perez şi îi ţin locul lui Talkback Larry. Sunteţi în direct.

Da? Ăăă… Oameni buni, se pare că următorul nostru ascultător vrea să vorbească despre aşa-zişii vizitatori antici. Sunt de-acord. Hai să-i facem praf pe „zeii” ăştia şi caleştile lor fabuloase.

Ooo, i-au învăţat pe vechii egipteni să construiască piramide! Şi – asta-i bună! – i-au pus pe propriii mei strămoşi să mâzgălească figuri din beţe pe un platou de piatră din Perú! Ca să ajute navele spaţiale să găsească o platformă de

aterizare, nu? Cred că ideea nu-i plauzibilă, până când întrebaţi… de ce?

De ce ar vrea cineva acele „platforme de aterizare” ridicole, când ar fi putut avea altele, mult mai bune? De ce n-au înfiinţat un mic colegiu comercial în care strămoşii noştri să înveţe să toarne beton? Câteva ore de electronică şi am fi putut face lămpi cu arc şi radar care să le ghideze farfuriile zburătoare prin orice mediu, de la ploaie la nori de lăcuste!

…Poftim? Au venit ca să ne ajute? Mulţumim frumos, zei extratereştri, mulţumim frumos! Mulţumim că aţi omis să amintiţi closetul cu apă, tiparniţa, democraţia sau teoria originii microbiene a bolilor! Sau ecologia, lăsându-ne să distrugem jumătate de planetă până să ne dăm seama ce prostie facem! La naiba, dacă ne-ar fi arătat cineva cum să producem lentile de contact, am fi făcut şi restul. De câtă ignoranţă şi nenorocire am fi scăpat!

Ai pune inovaţiile omului, ca arhitectura şi poezia, fizica şi empatia, pe seama extratereştrilor?… Serios?… Eu zic că ne jigneşti bieţii strămoşi şi părinţi care s-au ridicat din noroi, luptând cu superstiţia şi ignoranţa la fiecare pas, ca să fim şi noi, în sfârşit, pregătiţi să facem ceea ce trebuie şi să putem privi universul în ochi. Nu, prietene, Dacă au existat astronauţi străvechi, nu le datorăm nimic, absolut nimic!

Poftim?… Şi ţie la fel, amice… Nu, las-o baltă. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Du-te şi închină-te la zeii tăi stelari tâmpiţi şi băgăcioşi. Următorul ascultător, vă rog.

*

Deşi nu-i înţelegem principiile de funcţionare, suntem de acord cu inovaţia asta, radioul. E ca un foc de tabără de demult, în jurul căruia stai ia bârfă şi povesteşti minciuni.

Dar în seara asta, individul mă vexează. Vocea lui tulbură curenţii de aer, e mai groasă ca sticla, mai dogoritoare decât fierul încins. Se întreabă de ce nu i-am învăţat lucruri folositoare, pe vremea când oamenii erau ca nişte copii în mâinile noastre! Mizerabil nerecunoscător. Ce sunt fleacurile ca lentilele, în comparaţie cu ceea ce am dat noi oamenilor odinioară? însufleţire! Mister! Teroare! Fa o noapte să pară că durează o sută de ani – ce i-a păsat unui amărât de ţăran de ciumă şi alte molime?

Trebuie să ne împotrivim acestei nebunii, înainte ca noua gândire săi ducă pe oameni într-un loc în care să nu mai putem ajunge la ei.

Înainte să înveţe să se descurce şi fără noi.

Căpitanul nostru e prea prudent. Mă furişez cu o bărcuţă, ca să găsesc un călător singuratic, pe un drum pustiu. Lumina mea îl orbeşte când ţes călătorii imaginare pe lumi îndepărtate. Studiază curios „harta stelară” pe care i-o arăt şi memorează anumite expresii răsuflate, convins că sunt secrete ale universului. Nu e nevoie de originalitate. Adepţii noştri înghit astfel de platitudini de la noi de multă vreme, cu mult înainte să existe media New Age care să ajute la răspândirea lor.

Ochii i se umplu de adoraţie când mă retrag. E o noapte bună, stăpânită de magia străveche. Ca

în alte dăţi, mă îndepărtez repede, plantând în lumea verde seminţele misterelor de care are atâta nevoie.

Vom lupta împotriva ciumei care privează oamenii de dreptul lor din naştere. Le vom astâmpăra foamea lăuntrică.

O vom astâmpăra şi pe a noastră.

*

— Nu, e în regulă, doamnă. Putem rămâne la OZN-uri. Seara asta e oricum ratată.

Totuşi, daţi-mi voie să vă surprind spunându-vă că, în calitate de om de ştiinţă, nu pretind că existenţa OZN-urilor poate fi respinsă în totalitate. Accept posibilitatea incertă că se întâmplă ceva neobişnuit, Probabil că acolo sus există creaturi stranii care se năpustesc asupra stâlpilor de telegraf şi provoacă pene de curent. Probabil că, într-adevăr, răpesc oameni şi îi duc în călătorii prin cosmos.

Dar, dintre toţi cei care susţin că au întâlnit fiinţele stelare, de ce nu a anunţat, nici măcar unul, că a aflat, la acea întâlnire, un lucru care să fie, în acelaşi timp, adevărat şi confuz şi pe care ştiinţa să nu-l cunoască deja?

*

Mă alătur din nou măreţei noastre nove cereşti core se deplasează lin şi repede, lăsând o dâră argintie deasupra locului pe care l-om numit cândva „acasă”. Acum, planeta geme de oameni agitaţi, cinstiţi, tânjind. Tânjind – o, dacă ar şti – după ceea ce le-am oferit cândva strămoşilor lor. După ceea ce le-am oferi din nou, dacă ne-ar permite.

Dacă ne-ar permite? Mi-e ruşine de gândurile mele. Ce le dă viermilor dreptul să „permită”?

A fost o vreme când oamenii şi-au ferit privirea şi s-au cutremurat de teamă. Acum, pe faţa întunecată a planetei se răspândesc luminile sclipitoare ale oraşului. Pădurile gem de turişti cu cortul şi exploratori echipaţi cu camere de filmat. Parcă a trecut o veşnicie de când am auzit ultima oară veşti de la verişorii noştri, din locuri ascunse ale Pământului, munţi şi locuri adânci. Cu mult timp în urmă, au fugit din faţa oamenilor moderni ori au fost anihilaţi.

Asta mă pune pe gânduri – e posibil ca oamenii să fie supăraţi pe noi dintr-un anumit motiv?

*

— Dar se poate da încă un răspuns, chiar mai potrivit, la problema asta cu OZN-urile.

Hai să admitem că există o cât de mică şansă ca aceste cazuri să fie, în realitate, întâlniri cu

omuleţi argintii care călătoresc în nave spaţiale. Răspunsul meu? încă putem exclude contactul cu forme de viaţă inteligente!

Gândeşte-te cum se poartă! Hărţuiesc şoferii de camion, mutilează animalele domestice, calcă în picioare lanurile de cereale, răpesc copii, ca să le înfigă ace în creier… aşa se poartă nişte fiinţe inteligente?

*

N-am mai auzit un asemenea punct de vedere.

Poate că, în subconştient, unii dintre voi sunt puţin supăraţi pe noi.

Dar o facem pentru binele vostru.

*

— Mai rău, şi dacă fiinţele astea din OZN-uri există în realitate… refuză să ia legătura cu noi!

— …Poftim? Spui că se tem de noi? De noi, care de-abia am ajuns pe satelitul nostru de două parale şi nu ne-am putea întoarce acum nici dacă am încerca? Noi îi speriem pe extratereştri? Da. Şi mie mi-e frică de ţestoasele de la grădina zoologică!

Hai să-ţi spun ceva, ascultătorule. Hai să încercăm un experiment. Presupui că indivizii ăştia sunt deştepţi, nu? De fapt, probabil că îmi aud vocea chiar acum. După atât timp, nişte tipi aşa de inteligenţi trebuie să ne înţeleagă limba, nu?

Perfect. Atunci n-o să mai vorbesc ascultătorilor mei umani câteva minute, ci o să mă adresez ălora din cer, care trag cu urechea.

Salutare, omuleţi verzi care îmi ascultaţi vocea din navele voastre fanteziste! Vă lansez o

provocare. Puneţi mâna pe creioane, fiindcă sunt pe cale să vă spun cum să luaţi legătura cu cei mai potriviţi oameni de pe planetă pentru primul contact cu vizitatorii stelari. Oamenii cei mai calificaţi, cu reputaţia cea mai bună, cu legături în guvern, care toată viaţa au visat să poarte conversaţii cu alte forme de viaţă.

Sunteţi pregătiţi? Excelent. Pentru început, vreau să formaţi numărul de la Fundaţia World Space, din Pasadena, California. Îl aflaţi sunând la informaţii, prin orice satelit de comunicare... sigur sunteţi destul de isteţi ca să vă descurcaţi. Tehnologia noastră e-o joacă de copil, nu? Vă dau şi un mic indiciu: prefixul e 1-818, iar numărul informaţiilor e 555 – 1212. Fundaţia, împreună cu Societatea Planetară, susţine cele mai importante activităţi SETI, fiindcă nişte senatori demagogi au reuşit să taie finanţarea federală pentru program. Cercetarea presupune scanarea cerului pentru descoperirea semnalelor trimise de civilizaţii extraterestre îndepărtate şi, de obicei, fundaţiei nu-i place ca numele ei să fie asociat cu OZN-urile, dar sunt convins că o să lase mofturile la o parte dacă dovediţi că sunteţi într-adevăr vizitatori de pe o stea îndepărtată.

Dovada e un element important. Aşa că pe oamenii care mă ascultă acum îi rog să nu deranjeze fundaţia... dacă nu vor să devină membrii ei şi să contribuie la munca interesantă depusă acolo. Totuşi, cred că se vor găsi câţiva nemernici care vor telefona oricum, zicând că sunt deştepţi şi originali dacă sună şi se dau drept extratereştri. Aşa că identificaţi-vă când sunaţi,

apoi prezentaţi pe scurt personalului fundaţiei demonstraţia pe care o veţi face pe cer în seara următoare!

Demonstraţia trebuie să fie vizibilă din Pasadena, California, la ora 10 p.m., într-o noapte senină, şi să fie de origine extraterestră. Puteţi colora în mov un crater lunar sau să comiteţi orice altceva, la fel de bătător la ochi.

Dacă faci o treabă impresionantă, extraterestrul, fii convins că vom aştepta să ne suni a doua zi!

*

Câtă neruşinare! Nebunii aceştia de oameni de stil nou nu ne-au mai batjocorit aşa niciodată. Împinşi de mânie, ne scufundăm în muncă. Jumătate din vite sunt nenorocite, celelalte, cuprinse de panică şi cu boturile înspumate, înainte ca Fyrfalcon să ne oprească. Nu ne dăm în lături de la nicio mutilare tipică. Fermierul care deţine cireada aceasta nu va fi uluit sau înspăimântat de vizita noastră, ci furios.

Fii blestemat, om al logicii, om al ştiinţei! Dacă ne-ar sta în putere, am răsturna turnurile care-ţi poartă vocea. Sateliţii tăi ar cădea ca o ploaie de stele! Sigur am pune stavilă pălăvrăgelilor tale.

Dar ne stă în fire să auzim când se vorbeşte despre noi. Aşa a fost dintotdeauna. Aşa va fi cât va dăinui rasa noastră.

*

— Asta-i provocarea pe care v-o lansez, fiinţe de platină. Faceţi o demonstraţie convingătoare pe cer, iar amicii mei vor face restul! SETI va

aranja locurile de aterizare, mediatizarea, poliţiştii necesari, vizele… de ambele tipuri… şi, da, apariţii la show-urile lui Leno şi Arsenio. Poate chiar la Letterman. Vrei să-l vedeţi pe papă? Pe Dalai Lama? Pe Madonna? Primiţi orice doriţi. Orice, numai primul contact să fie o experienţă plăcută, liniştitoare pentru voi şi echipajele voastre.

Vrem să fim gazde ospitaliere, Să ne împrietenim cu voi. Să vă arătăm oraşul. Ofertă mai generoasă ca a mea nu veţi mai primi.

Dar dacă nu răspunde nimeni provocării mele? Ce-ar însemna asta, ascultătorule? Ăăă… Ar însemna că OZN-urile sunt mituri!

Pe de altă parte, poate că există, dar stau deoparte, refuzând cu dispreţ oferta mea sinceră.

În cazul ăsta, măcar am stabilit ce sunt… nişte afurisiţi de ticăloşi cărora le place să se joace cu minţile noastre. Şi tot ceea ce am de spus e să vă căraţi naibii de pe cerul nostru, mârşavilor! Lăsaţi-ne în pace, ca să putem căuta în continuare pe cineva care merită să discutăm cu el!

Hm… Că tot veni vorba de asta, inginerul Ted îmi face semn că a sosit ora de identificare a postului. Îmi cer scuze, Ted. M-a luat valul. Deşi, la trei dimineaţa, mă îndoiesc că cei de la Comisia Federală a Comunicaţiilor ne ascultă mai atent decât nesuferiţii din farfuriile zburătoare…

*

Stăpânul visurilor, Sylphshank, se joacă cu minţile înceţoşate de somn. Povesteşte despre o femeie care a aţipit în timp ce asculta emisiunea de la radio. Cât se află în starea aceea sensibilă, Sylphshank îi proiectează în minte imagini cu

propriul lui chip! Acum femeia se trezeşte tresărind, cu o idee în minte, şi, emoţionată, sună la postul de radio.

Minunat! Asta ar trebui să-l irite pe savantul ăla impertinent. Poate că, atunci când va termina, vom repeta ce-am făcut, încă o dată şi încă o dată, până când se va da bătut. Mergem mai departe, spre California, casa unora dintre cei mai buni prieteni şi cei mai poroşi duşmani ai noştri. Unul din copiii noştri schimbaţi – născut din oameni – foloseşte o lampă cu acetilenă furată ca să lase urme de „gaze de eşapament” şi „piste de aterizare” pe un podiş de lângă San Diego. Un cult al credincioşilor a sanctificat focul cu credinţa lor. Îi răsplătim deseori cu astfel de semne.

Barca noastră cu prora alungită pluteşte deasupra zonei de tufişuri, lipsită de substanţă, asemenea gândului. Carcasa ei şlefuită, cândva invincibilă, acum trebuie protejată de ochii aceia…

*

— Ne-am întors. Sunt profesorul Joe Perez şi îi ţin locul lui Talkback Larry, plecat într-o mică vacanţă de care avea mare nevoie, ca să scape de insomniaci zărghiţi ca voi. Vreţi să vorbim despre astronomie? Găuri negre? Univers? Eu sunt omul vostru. Să luăm următorul apel.

— Da, doamnă… Of, la naiba, am crezut că am epuizat subiectul ăsta…

Poftim? Hm… Acum, că pomeniţi de treaba asta, lucrurile iau o altă turnură. E într-adevăr ciudat că ocupanţii farfuriilor zburătoare sunt deseori descrişi în anumite feluri. Frunte netedă şi înaltă. Ochi mari. Degete lungi, înfigăreţe.

Ar fi trebuit să sune cunoscut. Gândiţi-vă la presupusul lor comportament: fac farse, spun adevăruri mistice numai pe jumătate, nu se uită niciodată în ochii oamenilor cinstiţi…

Da, doamnă, cred că aţi nimerit-o. Ocupanţii OZN-urilor sunt spiriduşi!

*

Barca noastră din eter se datină Vocea e mai puternică decât oricând, tulburându-ne concentrarea. Patru adolescenţi clipesc, captivaţi de lumina care le scaldă feţele ridicate în sus. I-am prins frumos în cursă, dar vocea aceea blestemată care ne distrage atenţia ne slăbeşte şi controlul. Gryffinloch murmură alarma:

— N-ar fi trebuit să încercăm cu atât de mulţi deodată!

— Ne-a încurcat vocea, răspunde Fyrfalcon. Aveţi grijă…

Jip:

— Unul se trezeşte!

Trei din cele patru chipuri tinere sunt încă în extaz când se ridică fără proteste, resemnate. A patra – o femeie-copil deşirată – emană alt fel de strălucire. Când se ridică, ochii i se îngustează şi buzele îi formează cuvinte. Intrat în mintea ei, îmi dau seama ce efort face ca să vadă. Să vadă cu adevărat!

La ce mă uit? Pare… pare transparent, de parcă nici n-ar fi aco…

— Fugiţi! ţipă Fyrfalcon, în timp ce pe noi ne orbeşte privirea aceea mortală!

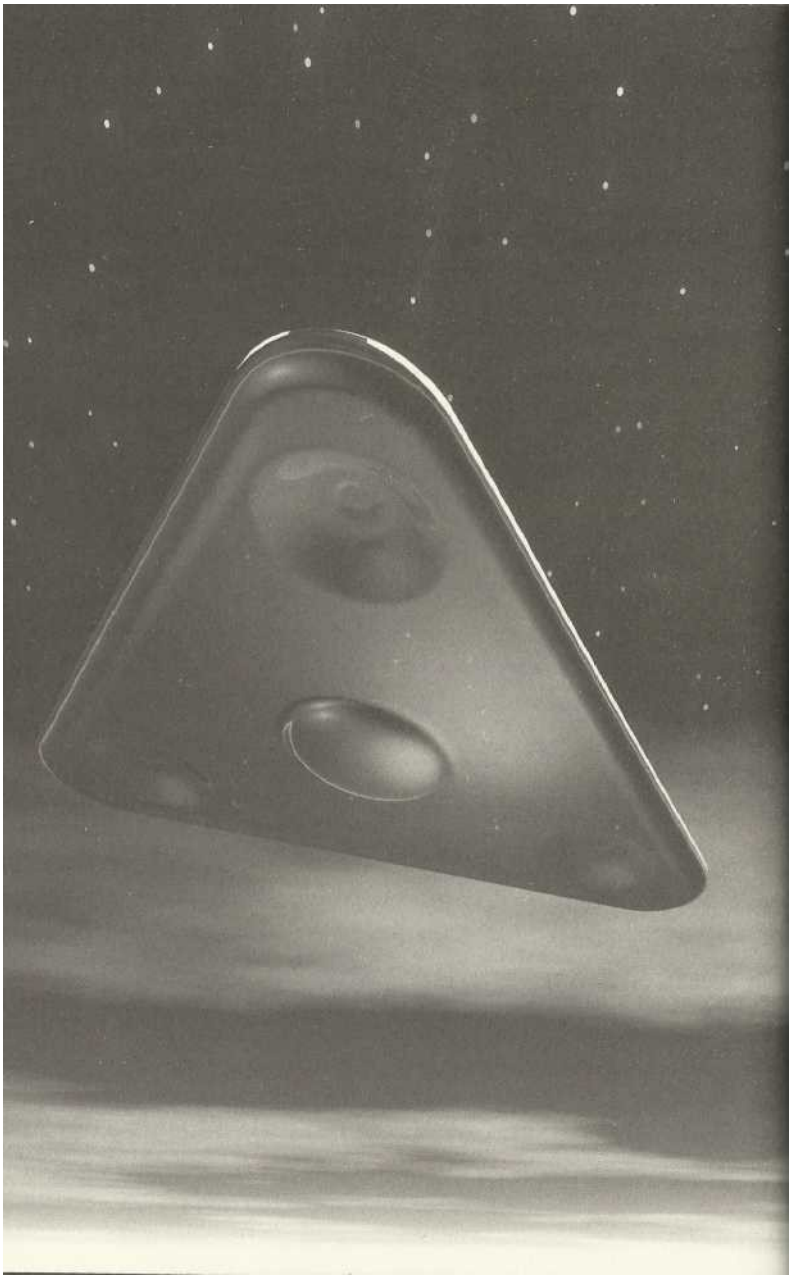

*

— E târziu, dar hai să auzim şi ideea acestui ascultător şi să vedem unde ne duce.

Legenda spune că, odată ca niciodată, spiriduşii, piticii şi trolii trăiau împreună cu noi, în lumea noastră… Strămoşii noştri îşi puneau copiii în gardă împotriva creaturilor acelora imateriale. Aşa că ele s-au retras în pădure.

Soţia mea e antropolog şi le citim copiilor noştri poveşti pe care le adună din toată lumea, multe amuzante, impresionante şi pline de inspiraţie. Dar, după o vreme, observi un lucru – nu ţi-ai dori să ai ca vecini decât foarte puţine dintre personajele acelea magice: elfi, gnomi, spiriduşi! Câteodată minunate şi foarte interesante, creaturile din basme pot fi şi meschine, tiranice şi teribil de zgârcite când e vorba să-şi împartă cunoştinţele cu bietele fiinţe umane. Au fost întotdeauna descrise ca trăind separat, la limita necunoscutului. În vremurile vechi, asta însemna că nu le vedeai decât în lumina focului.

Într-o zi, s-a schimbat ceva. Omenirea a început să lărgească cercul şi toate fiinţele acelea fantastice s-au ascuns. Toţi Yeti, toţi Bigfoot. Monştrii lacurilor şi spiriduşii. Se spunea că le poţi sesiza la lumina torţei, apoi cu lanterna, apoi cu sonarele şi fotografiile aeriene…

Poate pentru că n-au fost decât plăsmuirile imaginaţiei noastre exagerat de bogate. Poate că n-au făcut decât să ne distragă şi să ne împiedice să apreciem cum se cuvine celelalte specii de animale cât se poate de reale, care împărţeau lumea cu noi.

Dar mă mai gândesc la o posibilitate.

Închipuiţi-vă că aceste creaturi au existat în realitate, odată ca niciodată, şi s-au purtat ca spiritele din legendă. Dar, la un moment dat, am început să ne îndepărtăm de ele, să ne depăşim ignoranţa, să le alungăm, ca să ne putem vedea de viaţă…

*

Împrăştiaţi, călărind bucăţi din barca noastră distrusă, ne strigăm unii pe alţii prin spaţiu.

Noi, supravieţuitorii.

De-acum, adolescenţii se freacă la ochi, convinşi deja că suntem nişte halucinaţii.

Asta se întâmplă când oamenii ne privesc cu scepticism, Acum ne risipim ca frunzele, ca frânturi de vise ciopârţite.

Poate că vânturile lumii îi vor reuni pe unii dintre noi, ca să o ia de la început între timp, eu nu pot decât să plutesc şi să-mi aduc aminte.

Cu câţiva ani în urmă, am conspirat să punem capăt acestei plăgi a raţiunii. Am furat bebeluşi de la oameni şi i-am dus pe o insulă din sud. Apoi, întorşi în lumea oamenilor, am provocat „incidente” şi alarme false pe ecranele radarelor, încercând să pornim războiul cel din urmă. Fie ca geniul lor bolnav să se mistuie singur, în propriul foc, ne-am zis. Cândva, fusese atât de uşor să stârneşti război între oameni…

Dar de data aceasta, însă, lucrurile au stat altfel. Poate din cauza noului lor mod de gândire, poate au simţit buza prăpastiei. N-a fost niciun război. Am devenit tot mai deprimaţi.

Atât de deprimaţi, încât am uitat ca lăsasem ceva pe insulă. Când, în cele din urmă, ne-am dus să verificăm, toţi bebeluşii muriseră.

Ce fiinţe fragile, oamenii aceştia…

Cum de-au ajuns atât de puternice nişte fiinţe aşa de firave?

*

— E întuneric afară şi vântul a prins curaj. Haideţi să forţăm la maximum povestea asta cu stafii.

Spuneam că fiinţele din lumea basmelor păreau să se furişeze întotdeauna dincolo de raza lanternei, de privirea noastră. Cum Pământul e destul de explorat acum, cele câteva legende rămase vorbesc despre rămăşiţe arctice, adâncimi mari… şi spaţiul cosmic.

E ca şi cum fiinţele vrăjite sunt şi atrase de noi, şi înfricoşate, în acelaşi timp.

Nu-mi pot închipui că armele noastre sunt cele de care se tem astfel de creaturi… Aţi văzut vreodată un vânător venind spre casă cu o piele de spiriduş atârnată de apărătoare?

Mi-a venit o idee… dacă e de vină o schimbare produsă în noi înşine? Dacă oamenii moderni distrug creaturile de basm prin simplul fapt că se apropie de ele?

Râdeţi…? Bun. Totuşi, imaginaţi-vă Micii Cercetaşi de azi alergând şi scotocind prin ungherele pădurii pe care străbunii lor, superstiţioşi, nu le-ar fi stingherit. V-aţi întrebat vreodată care a fost cauza schimbării?

Ar putea să fie simpla curiozitate.

Sau… poate că vânează duşmanul natural al speciei noastre. Poate acesta e motivul adevărat pentru care îi căutăm pe Nessie şi pe Yeti, hăituindu-i în colţurile îndepărtate ale Pământului. Sau pentru care forţăm explorarea spaţiului, dacă-i vorba pe-aşa!

Poate că ceva din noi îşi aminteşte cum am fost trataţi de prietenii noştri de basm. În subconştient, ceea ce urmărim e să ne răzbunăm pe ei!

*

Monştri. Goniţi de pe propria noastră planetă blestemată de monştrii aceştia cu ochi plaţi. Experimentul a scăpat de sub control.

Ce n-aş da să nu-i fi creat niciodată!

*

— Emisiunea s-a terminat, dragi băieţi şi fete. Indiferent cum le spuneţi – spiriduşi sau extratereştri din OZN-uri –, fie că există, fie că au fost doar o altă plăsmuire de-a noastră, nu văd niciun motiv să le acordăm mai mult din timpul nostru.

Mâine-seară vom trece la subiecte mai interesante… Big Bang, stele neutronice şi căutarea optimistă a adevăratelor forme de viaţă inteligente de acolo, din univers.

Până atunci, oameni buni, noapte bună. Şi bună dimineaţa.

David Brin, *Those Eyes*, *2008* Traducere de Antuza Genescu

(...) Jackson îi întinse ziarul de seară şi îi arătă un articol în josul celei de-a doua pagini, Ştirea informa că la spălătoria Blue Ribbon o conductă

de abur cedase şi arsese trei femei care încărcau maşina de călcat. Accidentul avusese loc la trei şi patruzeci şi cinci de minute şi fusese atribuit presiunii prea mari a aburului în instalaţie. (…)

OFIŢERUL Hunton ajunse la spălătorie exact când pleca ambulanţa, încet, în linişte, fără sirenă sau girofar. Semn rău. Biroul din interior era plin de muncitori tăcuţi. Unii plângeau. Altfel, spălătoria era goală. Maşinile de spălat automate din capătul îndepărtat nu fuseseră oprite. Hunton deveni precaut. Mulţimea ar fi trebuit să se afle la locul accidentului, nu în biroul din faţă. Aşa ar fi fost normal – animalul uman are o nevoie intrinsecă să vadă cadavre, Aşadar, un accident foarte urât. Hunton simţi cum i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când nimerea la locul unui accident groaznic. Chiar şi după paisprezece ani de curăţat resturi de oameni de pe autostrăzi şi şosele, tot i se mai strângea stomacul, îl simţea ca pe un boţ care fierbea şi se coagula.

Un bărbat în cămaşă albă îl zări pe Hunton şi se îndreptă spre el, cu reţinere. Arăta ca un taur, avea un cap uriaş îndesat între umerii puternici, iar nasul şi obrajii erau roşii de venele sparte, fie din pricina tensiunii crescute, fie din cauza prea lungilor conversaţii cu sticla. Încercă să vorbească de vreo două ori, apoi Hunton îl opri.

— Tu eşti patronul? Domnul Gartley?

— Nuu… nu. Eu îs Stanner, maistrul. Doamne, chestia asta…

*

Hunton îşi scoase carneţelul.

— Arată-mi, te rog, locul accidentului, domnule Stanner, şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Stanner se albi la faţă. Petele de pe faţă ieşeau în evidenţă ca nişte semne din naştere.

— Chiar trebuie?

— Mi-e teamă că da, zise Hunton, ridicând din sprâncene. Când am fost chemat aici mi s-a spus că e un accident grav.

Grav…

Stanner păru că se îneacă. Pentru câteva clipe, mărul lui Adam îi urcă şi îi coborî precum o maimuţă în copac.

— Doamna Frawley e moartă. Oh, Doamne, aş fi vrut să fie Bill Gartley aici.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Veniţi cu mine, zise Stanner.

Îl conduse pe Hunton pe lângă nişte prese manuale, trecu de o maşină de împachetat cămăşi,

apoi se opri în dreptul unei maşini de marcat. Îşi trecu mâna tremurândă peste faţă.

— Va trebui să mergeţi singur, domnule ofiţer. Eu nu mai pot vedea asta încă o dată. Mi se face… Nu pot, îmi pare rău.

Hunton ocoli maşina de marcat, simţind compătimire pentru bietul om. Munceau în magazinul ăsta amărât, cu substanţe ieftine, foloseau aburul care trecea prin ţevi sudate de vreun amator, foloseau materiale chimice periculoase fără să se protejeze corespunzător, şi totuşi, când unul dintre ei este rănit sau moare, ei nu suportă să se uite. Nu sunt în stare…

Atunci Hunton văzu.

Maşina încă mergea. Nimeni nu o oprise. Maşina pe care va ajunge să o cunoască foarte bine: Maşina Rapidă de Călcat şi de împăturit Hadley Watson Model 6. Un nume lung şi încâlcit. Oamenii care lucrau aici în umezeală şi aburi aveau un nume mai bun pentru ea. Maşina.

Hunton privi îndelung, cu atenţie, apoi făcu ceva pentru prima dată în cariera lui de paisprezece ani ca ofiţer de poliţie: se întoarse, îşi duse mâna tremurândă la gură şi vomită.

*

— N-ai prea mâncat, zise Jackson.

Femeile erau înăuntru, spălau vasele şi vorbeau de copii, în timp ce John Hunton şi Mark Jackson leneveau în şezlonguri lângă grătarul care mai fumega, Hunton zâmbi uşor, de fapt nu mâncase absolut nimic.

— Am avut unul rău astăzi. Cel mai rău de până acum.

— Accident de maşină?

— Nu, industrial.

— Mizerie multă?

Hunton nu răspunse imediat, dar faţa i se strâmbă involuntar. Îşi luă o bere din răcitor, o deschise şi bău jumătate dintr-o suflare.

— Îmi închipui că voi, profesorii de liceu, nu ştiţi mare lucru despre spălătoriile automate…

— Eu, unul, ştiu. Am lucrat într-una într-o vacanţă de vară.

— Deci ştii maşina care se numeşte călcător rapid?

— Sigur, confirmă Jackson. Are nişte valţuri printre care se trec rufele, în special aşternuturi de pat, lenjerie. E o maşină mare şi foarte lungă.

— Da, despre asta vorbesc. O femeie numită Adelie Frawley a fost prinsă într-o maşină din asta în partea cealaltă a oraşului, la spălătoria Blue Ribbon. A strivit-o cu totul.

Jackson se albi la faţă.

— Dar… nu se poate asta, Johnny, există o bară de protecţie. Dacă o femeie care alimentează maşina îşi prinde de exemplu braţul, bara asta se activează şi opreşte angrenajul. Cel puţin eu aşa ţin minte.

— Mda, aşa e prevăzut în regulile de siguranţă a muncii în vigoare în statul nostru. Şi totuşi aşa s-a întâmplat.

Hunton închise ochii şi în întunericul dinapoia pleoapelor văzu din nou Maşina Rapidă de Călcat şi de împăturit Hadley-Watson. Era dreptunghiulară, lungă de vreo nouă metri şi lată de un metru. La capătul de alimentare era o curea

transportoare care trecea în unghi mic pe sub bara de protecţie, apoi cobora. Cureaua antrena cearşafurile umede şi şifonate pe sub şi peste şaisprezece cilindri uriaşi care se roteau şi care formau partea principală a maşinii. Opt deasupra, opt dedesubt, presaţi între ei ca feliile de şuncă dintr-un sandviş cald. Temperatura aburului din cilindri putea fi ridicată până la maximum 150 de grade, pentru uscarea cea mai rapidă. Presiunea pe pânzele transportate de curea era de 4 tone forţă pe metru pătrat.

Iar doamna Frawley reuşise cumva să fie prinsă şi târâtă în maşinărie. Cilindrii din oţel, căptuşiţi cu azbest, erau roşii ca miniul de plumb, iar aburul care se înălţa din utilaj purta mirosul groaznic de sânge fierbinte. În capătul îndepărtat fuseseră aruncate petice din bluza ei albă şi din pantalonii albaştri, ba chiar şi fragmente din sutien şi chiloţi, Cea mai mare parte a hainelor era împăturită regulamentar, aşa, cu pete de sânge şi resturi omeneşti. Dar asta nu era totul.

— Maşina a încercat să împacheteze totul, îi spuse el lui Jackson, simţindu-şi bila în gât, Dar o persoană nu este un cearşaf, Mark. Ce am văzut… ce a rămas din ea…

Ca şi Stanner, nefericitul maistru, nici el nu-şi putu termina propoziţia.

— Au strâns-o într-un coş, spuse el încet, într-un târziu.

Jackson şuieră.

— Şi cine o s-o păţească? Spălătoria sau inspectorii de la protecţia muncii?

— Nu ştiu încă, zise Hunton.

Imaginea odioasă îi rămăsese pe retină, imaginea unui cazan şuierând, bufnind şi trosnind, cu sângele prelingându-se pe marginile verzi ale valţurilor până în rigolele de dedesubt, cu răsuflarea duhnind a sânge fierbinte.

— Depinde cine a aprobat sărăcia aia de bară de protecţie şi cine a verificat-o, continuă el.

— Şi dacă e conducerea firmei, pot scăpa din asta?

— Femeia a murit, Mark, zâmbi Hunton amar. Dacă se dovedeşte că Gartley şi Stanner au făcut economii la întreţinerea maşinii, vor face puşcărie. Indiferent ce pile au la consiliul local.

— Tu crezi că n-au respectat regulile de mentenanţă?

Hunton rememoră spălătoria Blue Ribbon, slab luminată, cu podelele umede şi alunecoase, cu maşinile ei teribil de vechi, care scârţâiau.

— Cred că e posibil, şopti el.

Se ridicară să intre în casă.

— Să mă ţii la curent, Johnny. Mă interesează subiectul.

*

Hunton se înşelase în privinţa maşinii de călcat: era perfect întreţinută.

Şase inspectori o verificaseră, piesă cu piesă. Rezultatul fusese nul. În urma mărturiei lor, verdictul a fost simplu: moarte accidentală.

Hunton, surprins, îl încolţi după audieri pe Roger Martin, unul dintre inspectori. Martin era un lungan cu ochelari groşi ca fundul de sticlă. Se juca nervos cu pixul şi răspundea la întrebările lui Hunton.

— Nimic? Nu e nicio problemă cu maşina?

— Nimic, răspunse Martin. Bineînţeles, bara de protecţie a fost cea mai importantă în povestea asta. Şi funcţiona perfect. Aţi auzit mărturia doamnei Gillian. Probabil că doamna Frawley şi-a întins mâna prea departe. N-a văzut nimeni, îşi supravegheau propriile maşini. Ea a început să ţipe, Palma îi dispăruse deja, iar maşina îi luă tot braţul. Din cauza panicii au încercat să o tragă afară, în loc să oprească utilajul, O altă femeie, doamna Keene, a spus că a încercat să oprească maşina, dar probabil că datorită confuziei a acţionat butonul de pornire, în locul celui de oprire. Dar era deja prea târziu.

— Asta înseamnă că bara de protecţie nu a funcţionat, comentă Hunton moale. Doar dacă ea şi-a băgat mâna pe deasupra barei, şi nu pe dedesubt.

— Imposibil. Deasupra barei este o tablă din oţel. Iar bara nu putea să nu funcţioneze, este conectată la circuitul electric al maşinii. Dacă bara se lasă, maşina se opreşte.

— Atunci cum s-a întâmplat, pentru Dumnezeu?

— Nu ştim. Eu şi colegii mei suntem de părere că singura modalitate în care maşina o putea ucide pe doamna Frawley ar fi fost ca ea să fi căzut peste utilaj de deasupra. Or, când s-a întâmplat, ea avea ambele picioare pe podea. Vreo zece martori au văzut asta.

— Dumneavoastră descrieţi un accident imposibil, zise Hunton.

— Nu imposibil, ci unul pe care nu îl înţelegem.

Făcu o pauză, ezită, apoi continuă:

— Vă spun un lucru, domnule Hunton, pentru că văd că v-a prins cazul ăsta. Dacă veţi spune mai departe, voi nega că am zis-o. Dar mie nu mi-a plăcut maşina aia. Părea că… îşi bate joc de noi. În ultimii ani am inspectat mai multe maşini asemănătoare. Unele dintre ele erau într-o stare atât de proastă că nu mi-aş fi lăsat nici câinele să se joace pe lângă ele. Legea statului este deosebit de permisivă. Dar erau doar nişte utilaje. Pe când aceasta… aceasta este o fantomă. Nu ştiu să-i explic de ce, dar sunt sigur. Dacă aş fi găsit o defecţiune cât de mică, un chiţibuş tehnic, aş fi înfundat-o imediat. Cam aiurea, nu? Ce zici?

— Şi eu am simţit la fel, fu de acord Hunton.

— Să-ţi povestesc ce s-a întâmplat acum doi ani în Milton, zise inspectorul, ştergându-şi tacticos ochelarii cu dosul vestei. Un tip a pus un frigider vechi în curtea din spatele casei. Femeia care ne-a chemat ne-a zis că avea un câine care s-a blocat înăuntru şi a murit sufocat. Noi am chemat poliţia locală şi le-am ordonat să arunce frigiderul la groapa de gunoi, A doua zi dimineaţă, o femeie din vecinătate a reclamat dispariţia copilului.

— O, Doamne, şopti Hunton.

— Frigiderul era la gunoi, iar copilul era înăuntru, mort, Un copil isteţ, spunea mama lui, care ştia că nu trebuie să plece cu vreun necunoscut sau să se joace în frigidere

dezafectate. Ei bine, se pare că a făcut-o până la urmă. Crezi că am clasat cazul?

— Cred că da, zise Hunton.

— Ei bine, nu. Îngrijitorul de la groapa de gunoi s-a dus a doua zi să demonteze uşa de la blestemăţia aia de frigider. Conform Ordonanţei Consiliului Local numărul 58 asupra aparatelor aruncate la gunoi.

Martin îl privea inexpresiv.

— A găsit şase păsări moarte înăuntru. Pescăruşi, vrăbii, un măcăleandru. Şi a declarat că în timp ce curăţa interiorul frigiderului, uşa acestuia s-a închis brusc, cât pe ce să-i prindă mâna. Noroc că a sărit iute deoparte. Maşina aia de la Blue Ribbon îmi aminteşte de povestea asta, Hunton. Nu-mi place deloc.

Rămaseră în camera de interogatorii, acum goală, privindu-se tăcuţi, Se aflau la doar şase străzi distanţă de locul în care Maşina Rapidă de Călcat şi de împăturit Hadley-Watson Model 6 domina spălătoria, aburind şi netezind kilometri de cearşafuri.

*

În următoarea săptămână a avut atât de multă muncă de birou, încât cazul i-a ieşit din minte. A revenit la el atunci când a mers cu soţia la Mark Jackson într-o seară, la o partidă de whist udată cu bere.

— Ai aflat până la urmă dacă maşina aia era bântuită, Johnny?

— Ce spui? întrebă confuz Hunton.

— Utilajul ăla de călcat de la spălătoria Blue Ribbon, sau n-ai prins ştirea de azi?

— Ce ştire, întrebă Hunton, brusc interesat.

Jackson îi întinse ziarul de seară şi îi arătă un articol în josul celei de-a doua pagini. Ştirea informa că la spălătoria Blue Ribbon o conductă de abur cedase şi arsese trei femei care încărcau maşina de călcat. Accidentul avusese loc la trei şi patruzeci şi cinci de minute şi fusese atribuit presiunii prea mari a aburului în instalaţie. Una dintre femei, Annette Gillian, fusese internată la Spitalul Municipal cu arsuri de gradul doi.

— Ce coincidenţă stranie, murmură Hunton, amintindu-şi cuvintele inspectorului Martin, ce răsunaseră cu ecou în camera goală de interogatorii: E o fantomă. Şi mai era şi povestea cu câinele şi copilul şi păsările moarte din frigiderul dezafectat.

Jucă foarte prost cărţi în seara aceea.

*

Când Hunton intră în rezerva de patru paturi, doamna Gillian stătea în capul oaselor rezemată de perne şi citea o revistă de scandal. Un braţ şi o parte a gâtului erau bandajate. Cealaltă bolnavă din cameră, o tânără palidă, dormea.

Doamna Gillian aruncă o privire uniformei albastre şi zâmbi neconvingător a salut.

— Dacă sunteţi aici pentru doamna Cherinikov, va trebui să reveniţi. Tocmai ce şi-a luat medicamentele.

— Nu, pe dumneavoastră vă căutam, doamnă Gillian.

Zâmbetul ei păli.

— Nu am venit în calitate oficială, am doar nişte întrebări referitoare la accidentul de la

spălătorie. Mă numesc John Hunton, spuse el, şi îi întinse mâna.

Procedase bine. Zâmbetul doamnei Gillian se lumină şi îi strânse stângaci mâna cu braţul sănătos.

— Vă spun tot ce doriţi să ştiţi, domnule Hunton, o clipă mi-a fost teamă că Andy al meu are iarăşi necazuri la şcoală.

— Spuneţi-mi, cum s-a întâmplat?

— Alimentam maşina cu cearşafuri şi la un moment dat piesa care calcă s-a defectat, sau cel puţin aşa am crezut noi. Eu lucram cu gândul acasă şi la câinii pe care îi lăsasem în curte când am auzit o bubuitură grozavă, ca o bombă. Tot locul s-a umplut de abur şi se auzeau nişte şuierături puternice… a fost groaznic.

Zâmbetul era pe cale să piară.

— Suna de parcă utilajul de călcat respira, ştiţi, ca un dragon. Apoi Alberta – Alberta Keene, a strigat că ceva explodează, toţi au luat-o la fugă, iar Ginny Jason a început să strige că s-a ars. Am fugit şi eu, dar am căzut. Atunci mi-am dat seama că şi eu eram arsă. Bine că n-am păţit-o mai rău, aburul ăla are vreo sută cincizeci de grade, ştiţi…

— În ziar a scris că a cedat o conductă de abur, ce înseamnă asta?

— Conducta principală coboară din tavan şi se uneşte cu un tub flexibil care alimentează maşina. George, adică domnul Stanner, a spus că probabil a fost o suprapresiune de la boiler sau ceva de genul ăsta. Tubul ăla flexibil s-a despicat pur şi simplu.

Hunton nu ştia ce s-o mai întrebe. Se pregătea să plece când femeia vorbi din nou, rememorând:

— Înainte vreme nu se defectau maşinile. Dar în ultimul timp am avut numai probleme. Conducta de abur care s-a spart. Accidentul ăla îngrozitor cu biata doamnă Frawley, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Şi multe alte întâmplări mărunte. Ca în ziua în care Essie şi-a prins rochia în lanţurile tractoare. Ar fi putut fi teribil dacă n-ar fi avut inspiraţia să-şi sfâşie rochia imediat. Şuruburi care se desprind şi cad. Oh, Herb Diment, omul de la întreţinere, a avut foarte mult de muncă în ultima vreme. Cearşafurile se blochează între tamburi. George spune că din cauză că se foloseşte prea mult înălbitor, dar nu e adevărat. Acum fetelor le e frică să lucreze pe maşina asta. Essie spune că sigur în maşină au rămas bucăţi din Adelle Frawley şi că e un sacrilegiu să lucrăm în continuare cu ea. Zice că e un blestem. Şi toate au început când Sherry s-a tăiat la mână în cleme.

— Sherry? întrebă Hunton.

— Sherry Oulette. Drăguţă, abia terminase liceul. Foarte muncitoare. Dar cam neîndemânatică. Ştiţi cum sunt fetele astea tinere…

— S-a tăiat la mână în ceva?

— Da, nimic deosebit. Există nişte cleme care tensionează centura transportoare. Sherry le ajusta ca să putem pune o încărcătură mai grea şi cred că visa la vreun băiat. S-a tăiat la deget şi a sângerat peste toate cele. Abia după aceea au început să se desprindă şuruburi, zise doamna

Gillian, gânditoare. Iar treaba cu Adelle s-a întâmplat după vreo săptămână. De parcă maşina dăduse de gustul sângelui şi mai voia. Femeile au idei ciudate uneori, nu-i aşa, ofiţer Hinton?

— Hunton, o corectă el absent, privind în gol.

*

În mod ironic, îl cunoscuse pe Mark Jackson în micuţa spălătorie cu autoservire care se afla între casele lor, iar acela rămăsese locul în care poliţistul şi profesorul de engleză aveau cele mai interesante discuţii.

Acum stăteau pe scaunele din plastic, urmărind cum hainele se învârteau în cuvele maşinilor pornite cu monede. Jackson abandonase cartea pe care o citea, un exemplar cartonat din Operele Complete ale lui Milton, şi asculta cu atenţie relatarea lui Hunton despre doamna Gillian.

— Te-am întrebat mai demult dacă nu cumva maşina e bântuită, zise el când Hunton îşi termină povestea. Să ştii că glumeam doar pe jumătate. Te întreb acelaşi lucru din nou.

— Nu, replică Hunton stânjenit, spui prostii.

Jackson privi meditativ la hainele care se roteau.

— Poate că „bântuită” nu e cuvântul cel mai potrivit. Să zicem posedată. Aşa cum există blesteme care alungă demonii din lucruri, aşa există şi blesteme care îi cheamă. Cartea Golden Bough a lui Frazer abundă în astfel de blesteme. Le găseşti şi în cultura aztecă sau druidă. Ba chiar şi în altele mai vechi, cum ar fi cea egipteană. Dar aproape toate se pot reduce la câţiva aceiaşi

numitori comuni. Cel mai obişnuit este, desigur, sângele unei virgine. Doamna Gillian zicea că necazurile au început după ce numita Sherry Oulette s-a accidentat, nu-i aşa?

— Hai, fii serios…

— Trebuie să recunoşti că pare să se încadreze în profil, zise Jackson.

— O să trec pe la ea pe-acasă, spuse Hunton, cu un început de zâmbet. Mă şi văd: domnişoară Oulette, sunt ofiţerul John Hunton, Investighez o maşină de călcat bănuită de posedare infracţională şi aş dori să ştiu dacă sunteţi virgină. Crezi că aş mai avea timp să-mi iau rămas-bun de la Sandra şi de la copii înainte să mă arunce ăştia la balamuc?

— Puteam să jur că aşa vei reacţiona, spuse Jackson fără să zâmbească. Eu vorbesc serios, Johnny. Maşina aia mă bagă în sperieţi, şi nici n-am văzut-o vreodată.

— Doar de dragul conversaţiei, care sunt ceilalţi numitori comuni?

— Greu de spus fără un studiu prealabil, zise Jackson dând din umeri. Cele mai multe dintre formulele magice anglo-saxone pomenesc pământul din cimitir sau ochii de broască râioasă. Vrăjile europene menţionează mâna de glorie, ceea ce înseamnă fie mâna mumificată a unui mort, fie o substanţă halucinogenă folosită în sabatul vrăjitoarelor – de obicei mătrăguna sau un derivat al psilocybinei. Mai sunt şi altele.

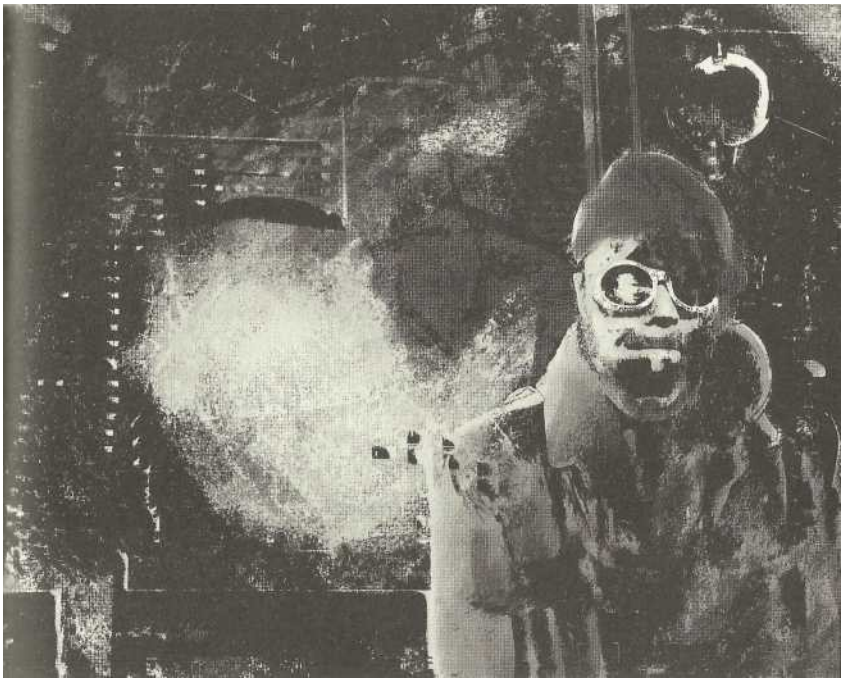

— Şi tu zici că toate astea au intrat în maşina de călcat de la Blue Ribbon? Pentru numele lui Dumnezeu, Mark pun pariu că nu găsim nici fir de mătrăgună pe o rază de 700 de kilometri. Sau crezi că cineva a amputat mâna unchiului Fred[1] şi a îndesat-o între tamburi?

— Dacă şapte sute de maimuţe ar bate aiurea la maşină timp de şapte sute de ani…

— Da, da, până la urmă ar scrie operele lui Shakespeare, îi termină fraza Hunton. Du-te naibii. E rândul tău să traversezi la băcănia de vizavi şi să faci rost de monede pentru maşina de spălat.

---

1 Unchiul Fred - Frederick Altamont Cornwallis Twistleton, al cincelea conte de Ickenham - personaj buclucaş, creat de Pelham Grenville Wodehouse şi folosit de acesta în numeroase povestiri scurte scrise între anii 1935 şi 1961 (n. red.)

*

A fost foarte interesant felul în care George Stanner şi-a pierdut braţul în maşină.

Într-o luni de dimineaţă, pe la şapte, spălătoria era aproape goală. Erau prezenţi numai Stanner şi Herb Diment, omul de la întreţinere. Făceau revizia bianuală şi ungeau mecanismele maşinii, încercând să termine înainte de şapte jumătate, când spălătoria se deschidea pentru public. Diment era la capătul îndepărtat şi ungea cei patru tamburi secundari, gândindu-se că în ultima vreme apropierea de această maşină îi crea o stare neplăcută. Brusc, instalaţia se trezi la viaţă.

Diment ridicase cele patru benzi transportoare, vrând să ajungă la motorul din spatele lor, când, brusc, benzile începură să-i fugă din mâini, julindu-i palmele şi trăgându-l înspre maşină. Se smuci puternic şi se eliberă, cu doar câteva secunde înainte de a fi tras în interiorul maşinăriei.

— La naiba, George, opreşte dracului maşina!

— George Stanner! începu să urle.

Era un ţipăt acut, tânguitor, care a umplut spălătoria, a rezonat în pereţii de oţel ai maşinilor de spălat, în gurile căscate ale celor de călcat, în ochii goi ai uscătoarelor industriale. Stanner inspiră din nou, adânc şi urlă iarăşi Dumnezeul mare, m-a prins, m-a prins…

Valţurile începură să scoată aburi. Terminalul de împăturit tuşi şi gemu, Pivoţi! şi rolele motoare scrâşneau, animate de o viaţă proprie.

Diment alergă la celălalt capăt al maşinii.

Primul tambur era deja însângerat. Diment icni. Maşinăria urla, hăulea, bufnea şi sâsâia.

Un eventual observator surd ar fi crezut că Stanner se aplecase doar asupra maşinii, într-un unghi nenatural, ce-i drept. Apoi, până şi omul surd ar fi observat paloarea şi rictusul de pe faţa lui şi gura deschisă într-un urlet continuu, Mâna îi dispărea sub bara de protecţie şi sub primul tambur.

Ţesătura cămăşii se sfâşiase de la umăr şi antebraţul îi pulsa spasmodic, de la sângele care era împins înapoi.

— Opreşte-o! urlă Stanner din toate puterile.

Se auzi un pocnet scurt, când cotul i se sparse.

Diment apăsă butonul de oprire.

Maşina continua să mormăie, să huruie şi să zurăie.

Nu-i venea să creadă, apăsă din nou butonul, iarăşi şi iarăşi… Niciun rezultat. Pielea de pe braţul lui Stanner era întinsă şi strălucea. Încă puţin şi braţul îi va fi smuls de presiunea continuă a tamburului. Diment îşi închipui scena ca pe un desen animat, cu un om care e strivit între tamburi, până ce ajunge ca o foaie de hârtie.

— Siguranţele, ţipă Stanner ascuţit. Pe măsură ce era înghiţit de maşină, capul i se apropia tot mai mult de tambur.

Diment se răsuci şi o luă la goană spre camera boilerului, cu ţipetele lui Stanner urmărindu-l ca nişte strigoi. Izul amestecat de sânge şi abur fierbinte umplea aerul.

Pe peretele din stânga se aflau trei cutii mari, gri, care conţineau siguranţele pentru toată spălătoria. Diment le deschise pe rând şi începu să tragă afară, ca un apucat, toate siguranţele lungi, cilindrice. Pe măsură ce le scotea, le arunca în spate, peste umăr. Întâi se opriră luminile din tavan, apoi compresorul de aer şi, cu un oftat, şi boilerul însuşi.

Dar Maşina încă funcţiona. Urletele lui Stanner se reduseseră la nişte gemete firave.

Ochii lui Diment căzură pe toporul de lângă stingătorul PSI. Îl smulse şi se întoarse iute în sala maşinilor. Braţul lui Stanner intrase până aproape de umăr. Mai erau doar câteva secunde până ce gâtul contorsionat, pe care şi-l trăgea cât mai pe spate, urma să fie prins şi el sub bara de protecţie.

— Nu pot face asta, bolborosi Diment cu toporul în mână. Pentru Dumnezeu, George, nu pot face asta…

Maşina se transformase într-un abator. Împăturitorul scuipa bucăţi de mânecă, resturi de carne, un deget. Stanner urlă din nou, prelung, iar Diment ridică toporul şi îl lăsă cu repeziciune în jos. Lumina împuţinată sclipi pe lama lui. O dată, de două ori. Încă o dată.

Stanner căzu pe podea, inconştient, vânăt la faţă. Din ciotul de sub umăr sângele ţâşnea în jeturi. Maşina sorbi cu sete ultimele bucăţi din braţul lui Stanner desprinse de topor… şi se opri.

Plângând, Diment îşi scoase cureaua şi o strânse pentru a improviza un garou.

*

Hunton vorbea la telefon cu inspectorul Roger Martin. Jackson îl privea cu atenţie şi îi arunca, absent, o minge micuţei Patty Hunton, care o aducea cuminte înapoi.

— A scos toate siguranţele? întreba Hunton. Iar butonul de oprire n-a funcţionat, ziceţi? A fost oprită maşina până ia urmă? Da? Bine. Cum? Nu, nu oficial.

Hunton se încruntă, apoi privi într-o parte la Jackson.

— Te gândeşti tot la povestea cu frigiderul, Roger? Da. Şi eu. La revedere.

Închise şi se întoarse către Jackson.

— Hai s-o vedem pe fata aia, Mark.

Avea propriul ei apartament – nu de mult timp, îşi zise Hunton, ţinând cont de modul ezitant în care îi condusese înăuntru după ce el îşi fluturase insigna. Camera era curată, minuţios decorată precum camerele model din revistele pentru gospodine. Fata se aşezase pe-o margine de canapea, vizavi de ei.

— Eu sunt ofiţerul Hunton iar dânsul este asociatul meu, domnul Jackson. Este vorba de accidentul de la spălătorie.

Fata asta brunetă, drăguţă şi sfioasă îl făcea să se simtă inconfortabil.

— Groaznic, murmură Sherry Oulette. E singurul loc în care am lucrat. Sunt nepoata domnului Gartley. Mi-a plăcut să lucrez acolo, pentru că mi-a permis să închiriez casa asta şi să-mi fac prieteni. Dar acum… e aşa de ciudat.

— Inspectoratul de Stat pentru Siguranţa Muncii a închis maşina de călcat şi urmează să

facă o investigaţie extinsă, spuse Hunton. Ştiaţi asta?

— Da, desigur, oftă ea, Nu ştiu ce-am să mă fac…

— Domnişoară Oulette, o întrerupse Jackson, aţi avut şi dumneavoastră un accident la acea maşină, aşa este? Mi se pare că v-aţi prins mâna într-o clemă.

— Da, m-am tăiat la un deget, spuse ea. Faţa i se posomorî şi îi privi cu tristeţe. Cred că fetele nu mă mai simpatizează, par să creadă că eu sunt de vină pentru tot ce s-a-ntâmplat.

— Trebuie să vă pun o întrebare dificilă, spuse încet Jackson. O întrebare care vă va deranja. Pare teribil de intimă şi pe lângă subiect, dar vă spun eu că nu este. Şi nici nu va trebui să consemnăm oficial răspunsul dumneavoastră.

— Am… am greşit eu cu ceva? întrebă fata brusc înfricoşată.

Jackson zâmbi şi negă din cap. Fata se relaxă. Bine că l-am luat pe Mark cu mine, gândi Hunton.

— Să vă mai spun ceva: dacă ne răspundeţi, este posibil să vă puteţi păstra apartamentul, să reluaţi munca şi să readuceţi pe făgaşul normal treburile la spălătorie.

— V-aş răspunde la orice întrebare pentru asta.

— Sherry, sunteţi virgină?

Îi privi surprinsă, şocată, de parcă preotul i-ar fi dat sfânta cuminecătură şi apoi ar fi pălmuit-o. Apoi îşi îndreptă gâtul, arătă cu un gest larg spre apartament, de parcă i-ar fi întrebat cum de pot crede că acesta ar fi un loc al pierzaniei.

— Mă păstrez pentru soţul meu, spuse ea simplu.

Hunton şi Jackson se priviră, iar în secunda aceea lui Hunton îi fu clar că totul era adevărat: un diavol poseda oţelul şi motoarele şi accesoriile Maşinii şi se trezise la viaţă.

— Mulţumim, spuse calm Jackson.

*

— Ce urmează? întrebă Hunton, cu un glas deprimat, pe drumul de întoarcere. Căutăm un preot specializat în exorcizări?

Jackson pufni.

— Cel mai probabil orice preot pe care l-am aborda te-ar ţine ocupat să citeşti cărticica de rugăciuni, iar el ar chema pe ascuns ambulanţa de la casa de nebuni. Va trebui să ne ocupăm noi înşine de asta, Johnny.

— Putem s-o facem?

— Probabil că da. Problema este următoarea: ştim că ceva posedă Maşina. Dar nu ştim ce anume.

Hunton simţi o răcoare, de parcă ar fi fost atins de un deget invizibil.

— Există o mare varietate de demoni, continuă Jackson. Cel cu care avem de-a face e din gaşca lui Bubastis sau a lui Pan? Sau poate a lui Baal? Sau a zeităţii creştine pe care o numim Satan? Nu ştim asta. Ar fi bine dacă acest demon ar fi fost pus deliberat acolo. Dar îmi pare că e un caz de posedare întâmplătoare. Jackson îşi trecu degetele prin păr şi continuă. Ştim că e vorba de sângele unei virgine, dar asta nu restrânge prea mult căutarea. Trebuie să fim siguri, foarte siguri.

— De ce? întrebă Hunton abrupt. De ce să nu strângem mai multe formule de exorcizare şi să le încercăm pe rând?

— Nu ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii, Johnny, spuse Jackson, întunecându-se la faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu crezi că ne jucăm, Ritualul de exorcizare este extrem de periculos. La fel de periculos precum fisiunea nucleară controlată. Dacă facem vreo greşeală suntem pierduţi. Demonul este acum încarcerat în maşină, dar dacă îi oferim posibilitatea să iasă…

— Ar putea să se elibereze?

— Ar fi încântat să se elibereze, spuse Jackson sumbru. Şi îi place să ucidă.

*

În seara următoare, Hunton îşi trimise soţia şi fata la film în oraş. El şi Jackson erau singuri în toată casă, ceea ce pentru Hunton era o uşurare. Nici lui nu-i venea a crede că se băgase în povestea asta.

— Mi-am anulat orele şi am studiat toată ziua nişte cărţi de toată groaza. După-amiază am introdus în calculator mai bine de treizeci de reţete de chemare a demonilor. Am aflat că există un număr de elemente comune. Surprinzător de puţine.

Îi arătă lista lui Hunton: sânge de virgină, pământ din cimitir, mâna de glorie, sânge de liliac, muşchi de noapte, copită de cal, ochi de broască râioasă. Mai erau şi altele, dar erau marcate ca secundare.

— Copită de cal, zise Hunton gânditor, Ciudat…

— Ba este foarte normal. De fapt…

— Ar putea avea aceste elemente, oricare dintre ele, şi o interpretare aproximativă? îl întrerupse Hunton. Adică am putea înlocui muşchiul de noapte cu un lichen oarecare cules noaptea?

— Da, este posibil, răspunse Jackson. Formulele magice sunt adesea ambigue şi elastice în interpretare. Magia neagră a lăsat mereu frâu liber imaginaţiei.

— Să zicem că înlocuim copita de cal cu gelatina Jell-o. Jeleurile sunt foarte populare ca desert de luat la serviciu. Am observat o cutie uitată sub maşina de călcat în ziua în care a murit doamna Frawley. Iar gelatina se face şi din copite de cal, printre altele.

Jackson aprobă din cap.

— Alte idei? întrebă el.

— Sânge de liliac… Ştii, sediul spălătoriei e mare. Sunt o grămadă de cotloane întunecate. E foarte posibil să existe lilieci, deşi sunt sigur că directorul n-ar recunoaşte-o. Dar se prea poate ca vreun liliac să fi fost prins în mecanismele maşinii.

Jackson îşi lăsă capul pe spate şi îşi roti ochii injectaţi de oboseală.

— Se potriveşte, totul se potriveşte.

— Adevărat?

— Da. Putem omite mâna de glorie, mai mult ca sigur că nimeni n-a scăpat accidental vreo mână în maşină înainte de moartea doamnei Frawley, iar mătrăguna nu este indigenă prin părţile noastre.

— Dar pământul de cimitir?

— Tu ce crezi?

— Ar fi o coincidenţă a naibii, zise Hunton. Cel mai apropiat cimitir este Pleasant Hill, la 7 kilometri depărtare de spălătorie.

— În regulă, spuse Jackson. Am pus operatorul de calculator, care credea probabil că mă pregătesc de Haloween, să ruleze un program de combinare a tuturor elementelor, primare sau secundare. Am dat deoparte vreo douăzeci de combinaţii care erau absolut imposibile. Cele care au rămas se încadrează în categorii foarte clare. Elementele izolate de noi sunt într-una dintre aceste categorii.

— Care anume?

— Una uşoară, rânji Jackson. Miturile din America de Sud, cu extindere în Caraïbe. Literatura pe care am studiat-o consideră zeităţile ca fiind de categorie inferioară comparativ cu numele grele, ca Saddath sau Cel-Ce-Nu-Poate-Fi-Numit. Demonul nostru va fi avortat de maşină în doi timpi şi trei mişcări.

— Şi cum procedăm?

— Ar trebui ca nişte apă sfinţită şi ceva picături din sfânta împărtăşanie să fie de ajuns. Iar noi citim din Leviticus. Doar magie albă, creştină.

— Sigur nu e mai complicat?

— Nu văd cum ar putea fi, spuse Jackson gânditor. Nu-ţi ascund că mi-era teamă de mâna de glorie. Asta e o chestie a naibii. Magia cea mai puternică.

— Dar nu ar fi fost înfrântă de apa sfinţită?

— Un demon chemat cu ajutorul mâinii de glorie ţi-ar mânca zece biblii ia micul dejun. Am fi în mare primejdie dacă am avea de-a face cu aşa ceva, Mai bine nu ne-am băga.

— Deci eşti absolut sigur...

— Nu absolut, dar destul de sigur. Toate se potrivesc mult prea bine.

— Şi când o facem?

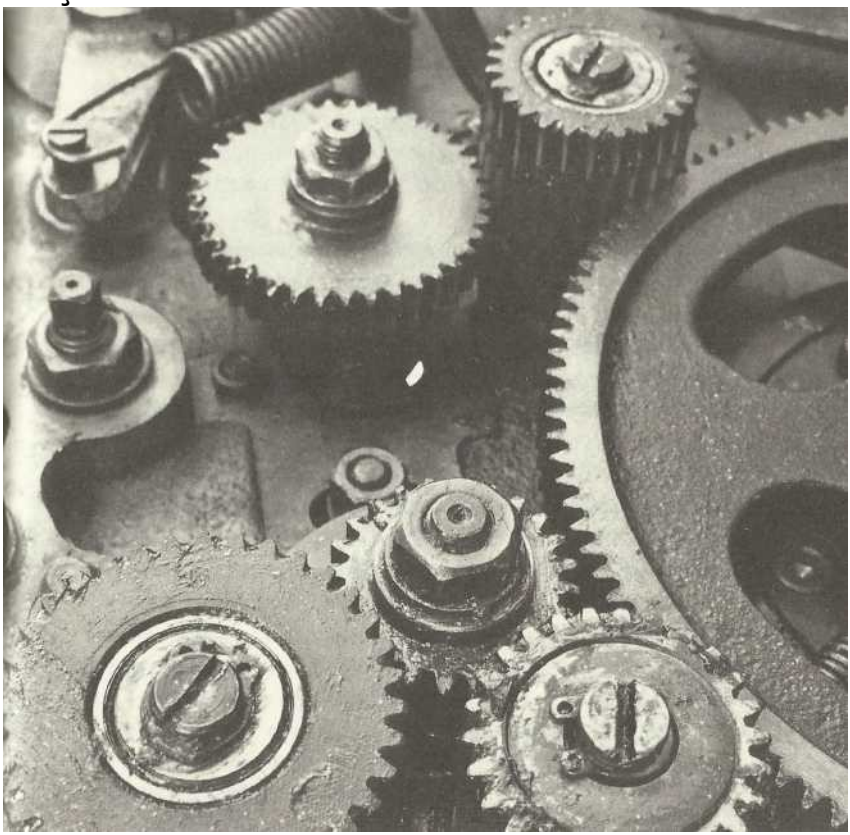

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Jackson. Dar cum intrăm? Spargem o fereastră?

Hunton zâmbi şi scoase din buzunar o cheie pe care o legănă în faţa lui Jackson.

— De unde o ai? De la Gartley?

— Nu, de la un inspector numit Martin.

— El ştie ce punem la cale?

— Cred că are nişte bănuieli. Mi-a spus o poveste ciudată acum câteva săptămâni.

— Despre Maşină?

— Nu, despre un frigider. Hai să mergem.

*

Adelle Frawley era moartă. Cusută la loc de un antreprenor de pompe funebre foarte răbdător, zăcea în sicriu. Dar poate că o parte din spiritul ei rămăsese în maşinărie şi striga după ajutor. Ea ştia, i-ar fi putut preveni. Avusese o indigestie şi şi-o tratase cu nişte pastile ieftine, numite Gel E-Z, care se pot cumpăra cu şaptezeci şi nouă de centi de la orice farmacie. Pe marginea cutiei era un avertisment: persoanele cu glaucom nu ar trebui să consume aceste pastile, deoarece le pot agrava afecţiunea. Din păcate ea nu suferea de această boală. Altfel, poate şi-ar fi amintit că scăpase o cutie de tablete Gel E-Z în interiorul maşinii, cu doar câteva zile înainte ca Sherry Oulette să se taie la deget. Dar Adelle Frawley era moartă şi habar nu avea că ingredientul activ care îi potolise durerile stomacale era un derivat chimic al mătrăgunei, cunoscută în mod curios în unele ţări din Europa drept mâna de glorie[2].

Liniştea spectrală din spălătoria Blue Ribbon fu întreruptă de un zgomot ca o eructaţie – un liliac zbură bezmetic către cuibul său, din stratul

2 Mâna de glorie - obiect folosit în ritualuri de magie. De regulă era vorba de mâna mumificată a unui spânzurat. în franceză: main de gloire, forma coruptă de la mandragore, plantă înrudită cu mătrăguna (n. red.)

izolator de deasupra uscătoarelor, unde se adăposti şi îşi acoperi cu aripile faţa oarbă.

Zgomotul suna ca un chicotit.

Maşina porni cu un zgomot hârşâit, benzile se grăbeau prin întuneric spre capătul îndepărtat, pinioanele se întâlneau, scrâşneau şi râşneau, rolele pulverizatoare se roteau, se roteau.

Maşina era pregătită, îi aştepta.

*

Hunton intră în parcarea spălătoriei la scurt timp după miezul nopţii. Luna se ascundea după o pătură zdrenţuită de nori. Stinse luminile şi trase brusc frâna de mână, ceea ce aproape că îl lovi pe Jackson cu capul de parbriz.

Opri alimentarea şi atunci zgomotul ca de pompă se auzi mai tare.

— Ăsta e Maşina, zise el. Este Maşina care a pornit singură. În miezul nopţii.

Stătură o clipă în linişte, simţind cum teama li se încolăcea pe picioare în sus.

— Bine, hai s-o facem, spuse Hunton.

Ieşiră din autoturism şi se îndreptară spre clădire. Zgomotul făcut de Maşină creştea în intensitate. În timp ce descuia uşa de serviciu, Hunton se gândea că maşinăria părea vie, ca şi cum ar fi respirat din greu şi şi-ar fi vorbit sieşi, cu şoapte sâsâite, răutăcioase.

— Asta e o ocazie în care mă bucur că sunt în prezenţa unui poliţist, spuse Jackson.

Mută dintr-o mână în alta punga maronie pe care o căra. Înăuntru avea o cutiuţă de jeleuri plină cu apă sfinţită, prescuri împachetate în hârtie şi o biblie Gideon.

Intrară şi Hunton aprinse luminile. Neoanele clipiră şi se treziră la viaţă. În clipa aceea Maşina se opri.

De tamburi atârnau fuioare de aburi. Îi aştepta într-o tăcere ameninţătoare.

— Doamne, ce urâtanie, şopti Jackson.

— Hai să începem, până nu ne ia frica, zise Hunton.

Se apropiară. Bara de protecţie era lăsată peste banda transportoare care alimenta maşina cu ţesături.

Hunton ridică palma.

— Destul, Mark, nu mai înainta, dă-mi chestiile alea şi spune-mi ce să fac

— Dar…

Nu ne certăm acum.

Jackson îi înmâna punga, iar Hunton o puse pe masa de lângă maşină. Îi dădu biblia lui Jackson.

— Eu voi începe să citesc, spuse Jackson. Când îţi fac semn, înmoi degetele în apă sfinţită şi stropeşti maşina. Şi spui: în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, afară cu tine de-aici, necurăţie. Ai priceput?

— Da.

— A doua oară când arăt spre tine, rupi prescura şi repeţi incantaţia.

— Şi cum ştim dacă funcţionează?

— Vom şti. Demonul e în stare să spargă toate geamurile încercând să iasă afară. Dacă nu merge din prima, repetăm până merge.

— Fac pe mine de frică, spuse Hunton.

— Şi eu la fel.

— Dacă ne-am înşelat cu privire la mâna de glorie…

— Nu ne-am înşelat. Hai să-i dăm drumul!

Jackson începu să citească. Vocea lui umplea spălătoria de ecouri spectrale.

— Să nu vă faceţi idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicaţi; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă aşezaţi în pământul vostru, ca să vă închinaţi la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru…

Cuvintele cădeau grele, ca pietrele, în liniştea care devenise rece, ca într-un mormânt. Maşina rămânea tăcută sub luminile fluorescente, iar lui Hunton îi părea că rânjeşte la el.

— …Ca nu cumva să vă lepede şi pe voi pământul, când îl veţi întina, cum a aruncat el de la sine pe popoarele care au fost înainte de voi.

Jackson ridică privirea, faţa îi împietri şi făcu semn lui Hunton. Acesta stropi cureaua transportoare cu apă sfinţită.

Se auzi un sunet scrâşnit, de metal torturat, Din centurile transportoare se ridică fum, acolo unde fuseseră atinse de apa sfinţită, care se împrăştiase şi formase pete neregulate. Instalaţia se trezi deodată la viaţă.

— Am reuşit! strigă Jackson încercând să acopere zgomotul crescând. Ê pe ducă!

Începu să citească din nou, cu voce mai puternică. Îi făcu semn lui Hunton, iar acesta împrăştie firimituri de prescură. Pe când arunca firimiturile, îl cuprinse deodată un sentiment de teroare, impresia că greşiseră, că maşina nu era

nicidecum învinsă, şi că era mai puternică decât ei.

Vocea lui Jackson urca în continuare, apropiindu-se de final.

Între motorul principal şi cel secundar se formă un arc care împrăştia scântei. Aerul se umplu cu un miros de ozon, asemănător cu mirosul metalic al sângelui fierbinte. Acum, motorul principal scotea fum. Maşina funcţiona la o viteză nebunească. Dacă cineva ar fi atins cu un deget banda transportoare, tot trupul i-ar fi fost tras instantaneu între tamburi şi transformat într-o cârpă însângerată în doar câteva secunde. Betonul podelei tremura şi trosnea.

Un cuzinet pocni într-o scânteiere purpurie, umplând aerul de miros de furtună, dar maşina continua să meargă, mai repede, mereu mai repede, benzile şi rulmenţii şi camele mişcându-se cu aşa viteză că păreau că se topesc şi se unesc, se schimbă, se transformă…

Hunton, care de câteva minute rămăsese ca paralizat, păşi brusc în spate şi strigă:

— Păzea!

— Aproape am reuşit, urlă Jackson, de ce vrei să…

Se auzi un scrâşnet teribil, iar podeaua de beton se fisură. Crăpătura se îndreptă spre ei, îi depăşi, se lăţea din ce în ce mai mult. Bucăţele de beton zburau în toate părţile.

Jackson privi spre Maşină şi urlă.

Încerca să se smulgă din beton, ca un dinozaur zbătându-se să iasă dintr-o baltă de smoală. Şi nici nu mai era o simplă maşină de

călcat. Se schimba, se transforma. Cablul de 550 de volţi se desprinse, scuipând scântei albastre în rolele conductoare şi fu mestecat de acestea. Pentru o clipă, două mingi de foc se holbară la ei ca nişte ochi lucitori, ochi plini de o mare şi rece foame.

O altă crăpătură apăru. Maşinăria se apleca spre ei, acum nu mai era ţintuită în podeaua betonată. Îi privi pofticios. Bara de protecţie se ridică, iar Hunton văzu o gură larg deschisă, cu dinţi ascuţiţi din abur.

Se întoarseră să fugă, dar o altă crevasă li se deschise dinainte. Înapoia lor, maşinăria scoase un urlet îngrozitor. Hunton sări, dar Jackson se împiedică şi căzu.

Hunton se întoarse să îl ajute, dar peste el căzu o umbră uriaşă, amorfă, care oprea lumina tuburilor de neon.

Stătu deasupra lui Jackson, care zăcea pe spate, privind fix cu un rictus de teroare pe faţă – ofranda perfectă. Hunton vedea doar o siluetă întunecată, mişcătoare, care se îngrămădea informă peste ei, un chip cu ochi uriaşi, electrici, de dimensiunea unor mingi de fotbal, cu o gură deschisă din care atârna o limbă din pânză groasă.

Hunton o luă la fugă. Strigătul de moarte al lui Jackson îl ajungea din urmă.

*

Când Roger Martin reuşi să ajungă la uşa a cărei sonerie suna întruna, era încă pe jumătate adormit. Dar când îl văzu pe Hunton, şocul îl izbi din plin şi îl trezi imediat.

Lui Hunton îi ieşeau ochii din orbite, iar mâinile ca nişte gheare zgâriau halatul de casă al lui Martin. Avea o tăietură pe obraz, iar faţa îi era plină de praf de ciment.

Părul îi era alb de praf.

— Ajută-mă, pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor. Mark este mort, Jackson a murit.

— Linişteşte-te, spuse Martin, haide în sufragerie.

Hunton îl urmă, scoţând un sunet chinuit, ca al unui câine care schelălăie de frică.

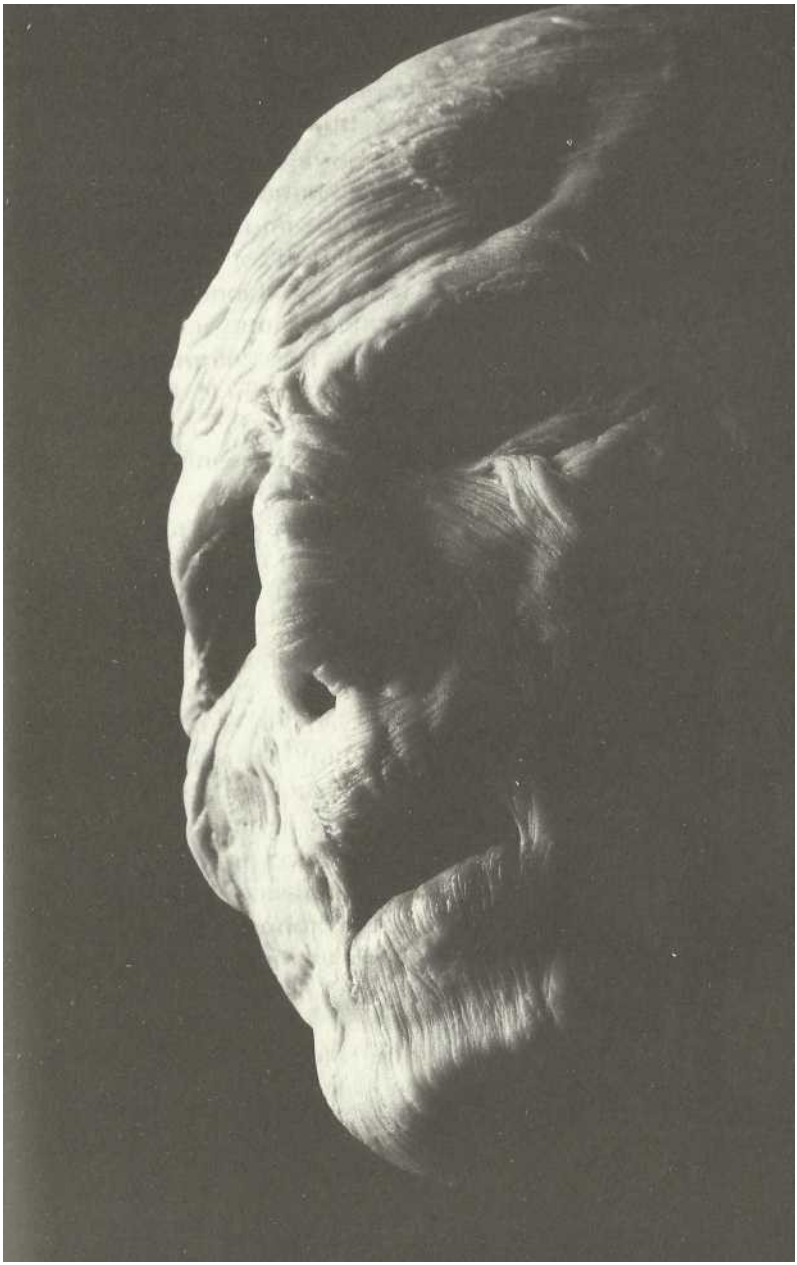

Martin îi turnă Jim Beam de două degete, iar Hunton luă paharul cu ambele mâini şi îl dădu peste cap. Scăpă paharul golit şi îl apucă pe Martin de revere.

— Maşina l-a ucis pe Jackson. El… el… oh, Doamne, cred că s-a eliberat. Nu-l putem lăsa liber! Nu putem… Noi…

Începu să geamă, cu un sunet care creştea şi descreştea în cicluri scurte.

Martin încercă să îi mai dea un pahar, dar Hunton îl dădu la o parte.

— Trebuie să îi dăm foc. Să ardă înainte de a ieşi din spălătorie. Oh, ce ne facem dacă se eliberează? Oh, Doamne, şi dacă…

Ochii i se măriră, strălucind, se rostogoliră în orbite, îi dădu peste cap arătându-şi albul ochilor, apoi căzu pe podea inconştient.

Doamna Martin apăru în cadrul uşii, strângându-şi halatul la gât.

— Cine e omul ăsta, Rog? E nebun? Am crezut că… se opri cu un tremur.

— Nu cred că e nebun.

Ea zări umbra de spaimă de pe faţa soţului ei şi se înfricoşă.

— Doamne, sper doar că a venit la noi în timp util, spuse Roger.

Se întoarse spre telefon, ridică receptorul, apoi încremeni.

Dinspre partea de est a casei venea un zgomot înfundat, care se mărea. Un zăngănit constant, ca o măcinare, creştea în intensitate. Fereastra sufrageriei era pe jumătate deschisă, iar Martin simţi un miros ciudat, Un miros de ozon… şi de sânge.

Rămăsese împietrit, cu receptorul inutil în mână, pe măsură ce zgomotul creştea, mai tare, şi mai tare, scrâşnind şi clocotind. Ceva venea pe

stradă, ceva fierbinte şi plin de aburi. Duhoarea de sânge umplu camera.

Telefonul îi scăpă din mână.

Demonul deja se eliberase.

STEPHEN King, *The Mangier*, 1972

Traducere de Ileana Busac

NAUTILUS
A APĂRUT
Alastair Reynolds
AMINTIREA ALBASTRĂ A PĂMÂNTULUI

„Amintirea albastră a Pământului” este, în ultimă instanţă, o combinaţie de noţiuni incompatibile: individualism, romantism, capitalism, expansionism, escapism. Abilitatea de a le integra într-o poveste de sine-stătătoare arată forţa ideologică a celui mai bun SF şi măiestria lui Reynolds”.

Los Angeles Review of Books

Terra, secolul XXII. Mecanismul ştie tot. Ştie unde eşti, ştie ce gândeşti, ştie ce simţi. Crima nu mai există. Eşti în siguranţă.

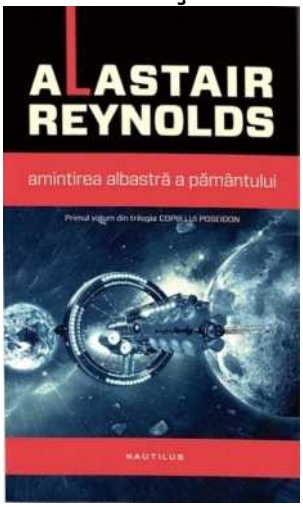

Dar să păstrezi un secret într-o asemenea Utopie te poate costa viaţa. Geoffrey şi Sunday Akinya nu vor să aibă parte de familia lor şi de averea ei. Membrii familiei Akinya au ridicat boom-ul economic al Africii până pe orbită şi mai departe. Oriunde a ajuns omenirea, în Sistemul

Solar, familia Akinya a avut numai de câştigat. Însă Geoffrey şi Sunday au respins tot. Geoffrey face cercetări despre psihologia cognitivă a elefanţilor, la umbra muntelui Kilimanjaro, iar Sunday e artistă pe faţa nevăzută a Lunii, unde Mecanismul nu are acces. Bunica lor se stinge şi lasă în urmă un secret care-i împinge într-o cursă disperată împotriva propriei lor familii, o cursă desfăşurată sub ochiul încremenit al Mecanismului.

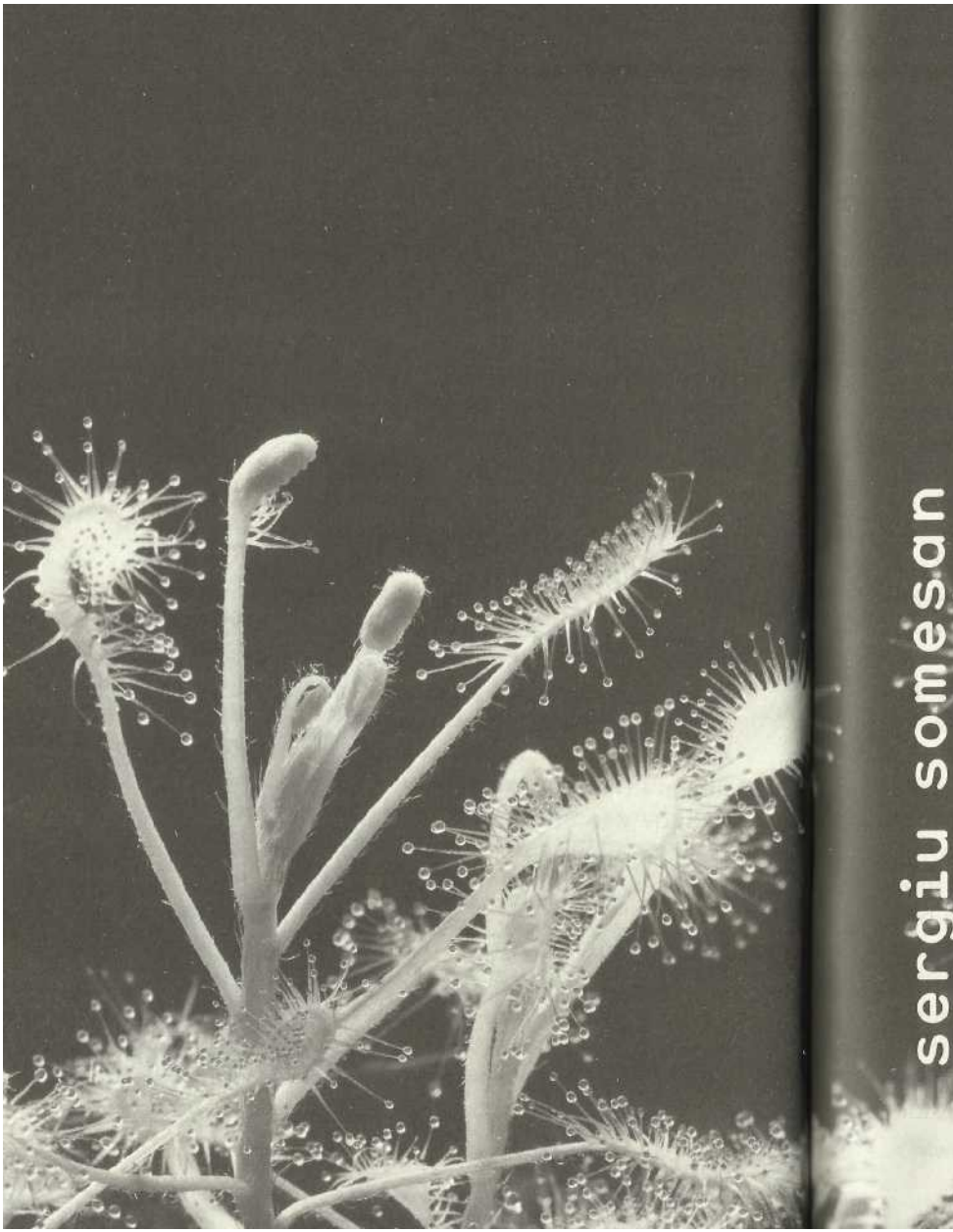

Există mai multe minuni în lume decât purici în blana unui câine – Lao Ţing – învăţat chinez din secolul II d.Hr.

Încă din prima zi de lucru a Evei, noua mea secretară, am văzut acest afiş aşezat de ea la vedere chiar deasupra siglei firmei. „Există mai multe minuni în lume decât purici în blana unui câine - Lao Ţing - învăţat chinez din secolul II”. Era realizat din litere care imitau caracterele chinezeşti pe ceea ce părea a fi o hârtie de mătase şi era suficient de bine realizat încât să se potrivească în orice decor. Nu mai auzisem până atunci nici de Lao Ţing şi nici de butada lui, dar am hotărât să nu întreb nimic. Cel puţin nu atâta vreme cât aveam la îndemână Google!

Aşa cum mi s-a părut normal, am întrebat-o cum se descurcă în prima zi de muncă. Aveam o mică firmă care se ocupa cu creşterea şi comercializarea plantelor exotice. Criza mă afectase destul de puţin, cei care făceau parte din comunitatea amatorilor de raritäţi botanice formau un fel de castă închisă care nu prea ducea lipsă de bani. E drept că şi eu încercam să îmi păstrez reputaţia intactă, lucru foarte important într-o astfel de afacere. Uneori am dat exemplare superbe în pierdere numai pentru a-mi păstra un client sau pentru a-mi face puţină reclamă. Pozele superbe ale exemplarelor vândute de mine erau peste tot pe net şi în revistele de specialitate, iar comenzile curgeau una după alta. Pentru specimene mai deosebite făceam o listă de aşteptare care se lungea de la un an la altul, dar până la urmă nu lăsam niciun client nesatisfăcut. De fapt treaba secretarei chiar asta era: să actualizeze lista de aşteptare şi, dacă nu puteam creşte chiar noi planta solicitată, să ia legătura cu

furnizorii noştri şi să urgenteze comenzile. Plus alte câteva lucrări mărunte de secretariat, pentru că, aşa cum am mai spus, firma era destul de mică.

Eva mi-a răspuns că se descurcă foarte bine şi chiar când să plec a sunat telefonul, astfel că am asistat la o discuţie care m-a cam pus pe gânduri. Cel care sunase era Max Resler, un evreu afurisit care conducea o firmă aproape concurentă. Spun aproape, pentru că el comercializa plante de toate felurile, nu doar din cele exotice, dar în cantităţi care sfidau bunul-simţ. Rar de tot se ivea pe lista lui vreo plantă de care să am nevoie şi chiar şi în acest caz evitam să iau legătura cu el de frică să nu îmi scape vreo informaţie crucială. Avea un talent aparte de a mă trage de limbă, lucru care mă înfuria îngrozitor, mai ales după ce îmi scăpa, fără să vreau, vreun nume sau altă relaţie importantă. Din acest motiv doamna Lidia, fosta mea secretară, mă sfătuise de nenumărate ori ca, pe cât posibil, să ţin legătura cu el numai prin e-mail, astfel încât să nu mă mai dau de gol. Aşa că, în ultimul timp, am evitat să apelez la firma lui, deoarece era genul de comerciant care ar fi fost în stare să vândă frigidere eschimoşilor. Întotdeauna după câte o discuţie cu el mă trezeam că am cumpărat mai mult, mai scump şi cu totul altceva decât ce aveam nevoie. Chiar înainte de a se pensiona doamna Lidia, am aflat că Resler primise un transport de irişi africani din care aş fi avut nevoie de câteva zeci de bucăţi pentru un club privat ai cărui membri apreciau în mod deosebit asemănarea dintre petalele irisului şi un cap de

leu. Tocmai în ideea de a evita o discuţie directă cu el am preferat să îi trimit un e-mail, apoi, cum nu mi-a răspuns nimeni la el, am uitat de toată afacerea. Se vede treaba că asta îl sâcâia pe Max, dovadă telefonul de acum. Aş fi vrut să-i spun fetei să întrerupă legătura atâta cât s-o pun în temă despre firea dificilă a interlocutorului, dar Eva deja răsfoia fişele doamnei Lidia.

Secretara asculta preocupată în timp ce parcurgea în viteză fişa arţăgosului interlocutor, apoi răspunse:

— Dar nici vorbă să vă neglijăm, domnule Resler! Cum am putea să ne permitem aşa ceva tocmai cu dumneavoastră, doar sunteţi unul dintre cei mai importanţi furnizori ai noştri. Singura încurcătură este că doamna Lidia s-a pensionat şi a fost nevoită să plece urgent pentru a-şi rezolva o problemă de sănătate, aşa că nu am avut foarte mult timp să mă pun la punct cu toate problemele. Îmi cer scuze pentru situaţia creată şi vă rog să-mi permiteţi să mă prezint: mă numesc Eva Walsh şi voi fi de azi înainte legătura dumneavoastră cu firma „Superb Flowers”.

Ascultă câteva clipe în receptor apoi îmi zâmbi şi îşi puse delicat un deget pe buze ca să îmi facă semn să tac şi pe urmă răspunse:

— Îmi pare rău, domnule Resler, dar şeful a plecat acum câteva minute să vadă unul din magazinele din oraş. Sunt sigură că acelaşi lucru vi l-ar fi spus şi el. Avem în continuare nevoie de irişi, dar la preţul obişnuit. Şi mă gândesc că poate nu ar strica, pentru a pune sub bune auspicii începutul colaborării noastre, să îmi

oferiţi o mică reducere cu care să mă pot lăuda în faţa patronului.

Făcu o mică grimasă auzind răspunsul lui Resler, apoi îşi compuse cel mai fermecător zâmbet ce mi-a fost dat să îl văd şi spuse dulce:

— Sunt sigură că şeful meu ar aprecia o reducere de 2%, dar eu aş propune mai degrabă 25% şi să vă cumpărăm tot stocul de irişi africani. Nu uitaţi că se apropie sărbătoarea Şavuot şi orice act de bunăvoinţă va fi bine văzut în ochii Domnului.

S-a făcut că nu vede cum m-am apucat cu mâinile de cap şi zâmbi mai departe telefonului susurând:

— Foarte bine, domnule Resler! Aşa rămâne atunci: vă cumpărăm toţi cei patru sute de irişi africani cu o reducere de 20%. A fost o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse cu acelaşi zâmbet strălucitor spre mine spunând:

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Adams: clubul „Lion Gates” nu a cumpărat niciodată mai mult de cincizeci de irişi africani o dată: am văzut în fişă. Dar asta numai pentru că nu li s-a explicat că ar fi mult mai elegant ca pe fiecare masă să fie patru irişi africani şi nu doar unul, în aşa fel încât fiecare client să privească drept în faţă imaginea leului formată în mod atât de minunat de petalele irisului. Am putea să le livrăm irişii în ghivece cu motive africane şi astfel am putea dubla preţul de livrare fără nicio problemă.

Am dat să spun ceva, dar Eva mai avea ceva de adăugat:

— Am văzut că mai există cel puţin trei cluburi şi cinci restaurante în oraş care au cuvântul „leu” în componenţa numelui. Dacă li s-ar explica în mod discret că cel mai select club din oraş a găsit de cuviinţă să îşi împrospăteze şi să înnobileze estetica interioară prin folosirea irişilor africani, sunt sigură că ar cumpăra bucuroşi diferenţa care ne-ar rămâne.

Am rămas cu gura uşor căscată: am privit afişul, apoi iar pe Eva şi tot ce am putut spune a fost:

A zâmbit la modul complicat prin care i-am adus primul meu compliment şi am dat să plec, dar m-am oprit în uşă ros de curiozitate şi am întrebat:

— În familia dumitale există cumva evrei? Mi s-a părut că l-ai atins pe Resler chiar unde îl doare. Este un evreu destul de religios ca să ţină cu sfinţenie toate sărbătorile.

— Sunt irlandeză, domnule Adams, născută în Irlanda, dar venită de mic copil cu părinţii în State. Cât despre domnul Resler, am citit în fişele doamnei Lidia cam tot ce aveam nevoie ca să pot purta o discuţie convenabilă cu dânsul. Iar bunicul meu din partea tatălui mi-a spus chiar înainte de a pleca spre America: „Copila mea, dacă vei nimeri vreodată la masă cu pisicile nu uita să miauni la fel ca ele; dacă vei ajunge însă în cuşca câinilor tot ce îţi rămâne de făcut este să latri. 1

— Şi dacă vei ajunge la o florărie nu ţi-a spus ce trebuie să faci?

A ridicat din umeri şi a spus în vreme ce aranja înapoi în biblioraft fişele doamnei Lidia:

— Asta nu mai trebuie să îmi spună nimeni, pentru că văd şi singură: într-o florărie va trebui să

— Sunt sigur că dumneata eşti una din minunile lumii de care vorbeşte la o Ting şi nicidecum unul din animalele acelea mici care populează blana câinilor.

fiu ca un iris. Dar nu unul african, ci un iris irlandez albastru, Nu-i aşa?

Odată cu întrebarea a ridicat spre mine doi ochi atât de albaştri încât păreau într-adevăr doi irişi irlandezi desprinşi parcă din rafturile cu flori.

Am dat doar din cap şi am ieşit afară cuprins de sentimente amestecate. Pe doamna Lidia, pe care o moştenisem de la tatăl meu împreună cu afacerea, nu era nevoie să o întreb nimic şi nici ea nu mă întreba aproape niciodată nimic. Fusese o secretară bună, corectă şi eficientă, dar niciodată nu avusese vreo iniţiativă, dimpotrivă, părea de-a dreptul reticentă la schimbări şi la tot ce nu se încadra într-un anumit tipar pe care ea îl cunoştea bine. Să fi fost oare numai vârsta de vină? Doamna Lidia se apropia de şaizeci de ani atunci când am preluat firma, pe când Eva părea să aibă douăzeci sau, cel mult, douăzeci şi doi de ani, Singura dată când mi s-a părut că doamna Lidia a depăşit puţin barierele pe care singură şi le stabilise a fost atunci când a plecat. Tocmai terminase instruirea noii secretare şi, după ce a terminat, a trecut pe la mine pe la birou să îşi ia rămas-bun.

— am urat toate cele bune şi la final am întrebat-o dacă e de părere că Eva se va descurca.

— Se va descurca, se va descurca, m-a liniştit doamna Lidia zâmbind. Se va descurca atât de bine încât, înainte să vă daţi seama, firma „Superb Flowers” se va numi „Superb Flowers – Adams şi fiii”.

A ieşit zâmbind înainte să apuc să o rog să îmi explice ce a vrut să spună. Doar nu eram nici măcar căsătorit aşa că de unde fii? Sau îşi imagina cumva că Eva o să încerce să mă seducă?

Atât Eva cât şi Marko apăruseră în viaţa mea în urmă cu câteva zile într-un mod aproape miraculos. Eram în oraş, în drum spre unul din magazine, când s-a pornit brusc o ploaie torenţială. Amintindu-mi că magazinul spre care mă îndreptam avea cinci tarabe stradale pe care îşi expunea florile, am grăbit pasul cu gândul să le ajut pe cele două vânzătoare să ducă ghivecele în magazin. Până să ajung, cele două vânzătoare, ajutate de Eva şi de Marko, reuşiseră să ducă toate florile la adăpost. Când am intrat, am văzut că una din vânzătoare, recunoscătoare, le arăta celor doi magazinul, iar cealaltă s-a apropiat discret de mine şi m-a întrebat dacă ar putea să le dea ceva din magazin drept răsplată, pentru că fără ajutorul lor o mulţime de flori ar fi fost total compromise, l-am privit pe cei doi cum ascultau explicaţiile vânzătoarei şi cum atingeau cu delicateţe exponatele. „Oamenii ăştia chiar iubesc florile”, mi-am spus şi m-am hotărât să le ofer ceva mai mult decât o floare sau un buchet drept cadou. Din vorbă în vorbă, am aflat că amândoi erau în căutarea unui loc de muncă, astfel că i-am luat cu mine la firmă şi pe Marko l-am prezentat lui una din cele mai dificile operaţii, iar în cazul cactuşilor aurii cu atât mai mult. Toată frumuseţea lor rezidă tocmai în spinii aurii, lungi de câţiva centimetri, şi care trebuie să ajungă intacţi la clienţi, Aveam forme de polistiren care se îmbinau perfect peste ghiveci, menţinând astfel cactusul relativ nemişcat în timpul transportului. Dar nu era nici pe departe aşa de uşor cum pare, să te fereşti de acele subţiri şi elastice ale cactusului

care parcă îţi urmăreau mâinile cu îndemânare de pisic jucăuş. Asta pentru că, la fel ca orice cactuşi din genul Haageocereus, cactuşii aurii aveau sub rândul principal de spini încă un rând mai scurt şi mai periculos. Şi totuşi, Marko părea că se descurcă fără să se înţepe şi asta după numai câteva ore de practică. Urmărindu-i de la depărtare mâinile care i se mişcau cu agilitate, aveai impresia că şi-a petrecut toată viaţa numai printre cactuşi şi flori. În timp ce mă apropiam, Tom îmi făcu semnul victoriei peste umărul băiatului. Se pare că bătrânul Tom, destul de morocănos de felul lui, găsise în sfârşit pe cineva de care era mulţumit.

Va trebui să stau cu ochii pe ea, m-am gândit, şi, amintindu-mi de formele ei apetisante, mi-am spus că asta nici nu ar trebui să fie atât de greu. Apoi mi-am zis că de fapt nu ăsta mi-a fost gândul şi tot contrazicându-mă singur pe tema aceasta am ajuns la hala de ambalare unde mă aştepta a doua surpriză. Marko, un băiat recent angajat de mine, împacheta atent, sub supravegherea lui Tom, un transport urgent de cactuşi aurii, Mâinile lui Marko se mişcau uşor şi, rând pe rând, ghivecele cu cactuşi îşi găseau locul între bucăţile de polistiren pregătite din timp. Deşi pare floare la ureche, ambalatul cactuşilor este

Tom, iar pe Eva, doamnei Lidia, Tom de multă vreme se plângea că nu mai face faţă volumului tot mai mare de muncă, iar despre secretară ştiam de câteva luni că va trebui să îi găsesc înlocuitoare, dar tot amânam cu speranţa că problema se va rezolva de la sine. Nu îmi venea să

cred ce noroc avusesem şi mulţumit de mine însumi am intrat în biroul meu şi am pornit calculatorul. Mai aveam câteva mici probleme de lămurit pentru ca mulţumirea mea să fie deplină.

Despre Lao Ţing nu am aflat nimic. Google nu ştia mare lucru sau poate că era mână în mână cu Eva şi nu voia să îmi spună. Cunoştea două sute şi ceva de milioane de Lao, dar numai o mie de Ţing, dar despre Lao Ţing nimic. Aici era o mică enigmă pe care eram hotărât să o rezolv, chiar dacă simţeam că era lipsită de importanţă.

Oricum, pentru prima dată de la preluarea firmei, simţeam că mă puteam relaxa, deşi motivele nu îmi erau foarte clare. Poate că fusesem şi eu molipsit de energia tinerei secretare sau, pur şi simplu, eram mulţumit de felul în care decurgeau lucrurile. Şi aşa, fără să bag aproape de seamă, zilele au început să se scurgă una după alta, profitul ajungând şi el pe o pantă ascendentă, lucru care mi-a permis să mai angajez doi oameni, să repar şi să modernizez vechea seră, să înfiinţez un mic atelier de ceramică în care confecţionam ghivece personalizate. Era încă o idee strălucită a Evei, pe lângă multe altele pe care le punea una după alta în aplicare cu o energie pe care uneori o invidiam. Marko avea ceva probleme cu serviciul de imigrare, pentru că nu numai că vorbea extrem de puţin engleza, dar când îl întrebai cum a ajuns în America se cufunda într-o tăcere posacă. Tot Eva a fost cea care a scos cu greu adevărul de la el: era croat şi toată familia lui fusese masacrată de sârbi pe stadionul din Vukovar, în 1991. El a scăpat ca prin minune, pentru că mama lui căzuse

peste el şi l-a adăpostit cu trupul ei de gloanţele ucigaşe. A stat acolo până noaptea târziu şi când a ieşit a fost salvat de un sârb bătrân care a aranjat, după câţiva ani, ca el să ajungă în State. Îmi explicam acum de ce tresărea la zgomote puternice şi uneori se oprea din treabă şi rămânea cu ochii pierduţi în depărtare. M-am bucurat că soarta l-a scos în calea mea şi când am aflat că nu are unde să doarmă am făcut rost de o canapea şi l-am lăsat să se instaleze în cămăruţa de la capătul serelor, Eva s-a ocupat de actele lui şi mi-a promis că în cel mult un an îl face cetăţean american cu drepturi depline.

Într-una din zile a venit la mine în birou şi mi-a arătat un CD.

— E cu muzică croată, l-am cumpărat pentru Marko, dar aş vrea să îl ascultaţi şi dumneavoastră.

Era o muzică ritmată în care, spunea Eva, se putea recunoaşte toată resemnarea şi în acelaşi timp speranţa popoarelor slave. Era vorba în ele despre dragoste, despărţire, jale, dor, depărtări, trădări şi ochi negri care nu se pot uita.

Fără să înţeleg niciun cuvânt, furat numai de linia melodică, după câteva minute m-am trezit cu ochii în lacrimi.

— Nu trebuie să vă fie ruşine, a spus Eva văzând că încerc să mă şterg pe furiş. Aşa am păţit şi eu când am ascultat prima dată cântecele.

„Da, dar tu eşti fată, ai voie să plângi când vrei” aş fi vrut eu să spun, dar în loc de asta am rugat-o să îmi cumpere şi mie un CD cu muzică croată.

Când să plece, i-am spus:

— Ştii ce nu înţeleg? Cum este posibil să existe cineva care să vrea să omoare oameni care iubesc şi cântă o asemenea muzică?

Eva m-a privit lung cu ochii ei albaştri ca doi irişi irlandezi, apoi mi-a răspuns:

— La fel de bine cum oamenii care iubesc o astfel de muzică pot ucide şi ei la rândul lor. După numai patru ani croaţii au masacrat civili sârbi care se refugiau din calea războiului pe şoseaua din Petrovac. Căruţele erau pline cu bătrâni şi copii care au plătit cu viaţa pentru masacrele pe care nu ei le comiseseră. Toţi de pe această şosea au fost bombardaţi ore întregi de aviaţia croată.

Făcu o pauză cu ochii în zare gândindu-se poate la Irlanda ei natală, apoi continuă:

— Războiul, indiferent de cauza pentru care e purtat, e prostia maximă şi ultimă a speciei umane.

Am ridicat din umeri:

— Se pare că asta este o caracteristică specifică speciei umane, aşa că nu prea avem ce face.

Eva avea însă altă părere, aşa că scutură cu îndărătnicie din cap:

— De câte ori guvernanţii nu mai găsesc soluţii la problemele curente decretează starea marţială şi strigă „Aux armes, citoyens!”. Bunicul meu a fost primul care m-a încurajat să vin în America, spunând că aici cetăţenii sunt mai mulţi şi în cazul în care va răsuna chemarea există şansa să îmi vină rândul mai târziu. Deci

politicienii sunt de vină… dacă ar dispărea ei, sunt sigură că ar dispărea şi războaiele.

Am privit-o cum strângea înflăcărată din pumnii mici şi mă privea cu ochi scânteietori şi mi-a părut rău să o aduc cu picioarele pe pământ:

— Eva, dragă, noi vindem flori, nu eradicăm politicieni. Şi chiar dacă am găsi cum să-i stârpim pe cei de acum ca pe păduchii de trandafiri, sunt sigur că în numai câţiva ani ar apărea alţii, întotdeauna se vor găsi unii care să se aşeze în fruntea noastră, spunând că ei se pricep cel mai bine să ne conducă, iar când vor da de greu şi ei la rândul lor vor striga „Aux armes, citoyens!”

Eva zâmbi şi spuse:

— Aveţi perfectă dreptate, ca de obicei… Deci armele trebuie eradicate nu politicienii. Am să mă gândesc la asta.

A plecat cu CD-ul cu muzică pentru Marko, făcându-mă să zâmbesc uşor în urma ei, deşi poate că nu ar fi trebuit să o fac. În scurtul timp de când o cunoşteam încă nu avusese nicio idee pe care până la urmă să nu o pună în aplicare. Dar nici chiar pe Eva nu o vedeam în stare să scape lumea de politicieni. Sau de arme.

*

Au trecut câteva zile şi am uitat cu totul de mica noastră discuţie, prins cum eram de rutina zilnică. Tocmai împachetam împreună cu Tom şi Marko un lot delicat de orhidee când, dinspre oficiu, şi-a făcut apariţia Eva fluturând agitată în mână o foaie de hârtie:

— Şefu’ v-am printat un e-mail pe care cred că ar trebui să îl vedeţi urgent.

Mi-am dat seama de gravitatea problemei încă de la primul rând al e-mailului la care se aştepta un răspuns urgent: era vorba de o comandă de o mie de agave albastre, varianta variegata. Livrarea nu era foarte urgentă, dar confirmarea comenzii da. Şi un soi de *rara* avis în afacerea mea: se oferea plata întregii comenzi în avans.

I-am zâmbit Evei şi i-am spus:

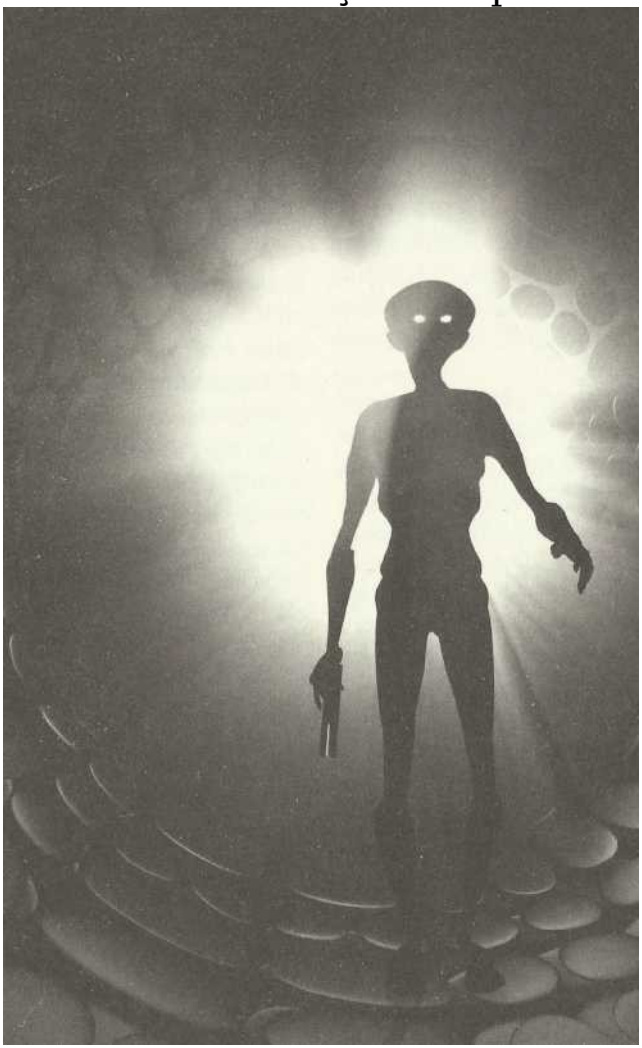

— Confirmă comanda…

— Şefu’, nu avem decât trei agave albastre pe stoc

Nu aveam nevoie să consult fişele de inventar ca să ştiu câte exemplare de agave albastre avem, aşa că am continuat:

— Confirmă comanda şi pe urmă încalecă telefonul şi nu te opreşti până nu mai obţii încă 997 de exemplare de agave albastre, varianta variegata. Încearcă mai întâi la Resler.

M-a privit şi a oftat, dar cum mai făcuse şi altă dată aşa ceva, nu mă îndoiam că va reuşi să se descurce. După ce a plecat, am început să ambalez cu Tom şi Marko orhideele, dar gândul îmi stătea numai la comanda de agave albastre. Din câte ştiam, agava albastră, mai ales varianta vărgată, deşi o adevărată minunăţie în sine, nu era foarte căutată, în special din pricina costului destul de piperat şi, la urma urmei, nu se deosebea decât prin culoare de surata ei banală şi verde. Încă mă mai gândeam la ciudăţenia acestei comenzi când am văzut-o iar pe Eva, Avea încă un print în mână şi în ochi o uşoară nelinişte.

Mi-a întins foaia şi mi-a spus:

— Am confirmat comanda şi în câteva minute au transferat toată suma. Dar e-mailul acesta îmi pare ciudat…

Am coborât ochii pe foaia de hârtie şi am citit că o condiţie specială a comenzii este ca plantele să fie ambalate în timpul transportului în hârtie de ambalaj curată şi fără înscrisuri pe ea, Se solicita în mod expres ca plantele să nu fie ambalate în ziare, pentru că se puteau încărca negativ de la ştirile din paginile lor.

Am privit în ochii albaştri ai Evei şi mi-am adus aminte ce mi-a spus Tom acum câteva zile când am plecat cu el la o bere: toţi angajaţii firmei erau convinşi că între mine şi tânăra secretară este o relaţie destul de strânsă, Poate că nu ar strica să trec la fapte dacă toată lumea este convinsă de asta. Cred că o parte din gândul acesta mi s-a citit în ochi, pentru că Eva a plecat privirea şi a roşit puţin, şi-a muşcat buza de jos, apoi m-a privit drept în ochi şi mi-a spus:

— Şefu'… vreţi să ne concentrăm puţin pe e-mailul acesta?

Dar mie mi s-a părut că sună: „Şefule, hai să rezolvăm naibii problema asta ca să ne putem ocupa pe urmă de noi".

Am scuturat din cap ca să îmi revin şi am arătat spre Tom care tocmai închidea lăzile:

— Nu am folosit în viaţa mea ziare pentru împachetatul plantelor. Doar carton ondulat de ambalaj şi polistiren expandat. Poţi să confirmi că dorinţa lor este lege pentru noi…

A plecat să confirme, dar eu rămăsesem cu gândul la ciudata cerinţă a clientului. De-a lungul timpului de când preluasem firma întâlnisem tot felul de dorinţe care mai de care mai ciudate, dar, atâta vreme cât nu încălcau legea şi clientul plătea, nu mă împotriveam niciodată.

Aşa cum am bănuit, în numai trei zile Eva primise confirmarea pentru toate cele 997 de agave albastre care ne lipseau. După numai câteva zile aveam hala de depozitare scânteind în albastru pal de la agavele înşirate peste tot. Pentru că veneau de la o mulţime de furnizori,

arătau destul de diferit, aşa că, într-o încercare de uniformizare, am început să le transferăm în ghivece produse de noi. Abia am terminat replantarea lor, că am mai primit încă un e-mail de la client: eram rugaţi să le mai ţinem încă patruzeci de zile în cele mai bune condiţii pe care le puteam oferi.

Clientul urma să plătească acest efort suplimentar, dar mai avea încă o cerinţă, de fapt chiar două: era foarte important ca toate ghivecele cu agave să stea împreună la cel mult un metru una de alta şi în tot timpul nopţii să li se pună muzică dintr-o listă care era anexată e-mailului. Era virată suplimentar o sumă pentru achiziţionarea unei staţii de sonorizare performante şi a boxelor aferente.

Pentru a face economie, împreună cu Tom şi cu Marko am început singuri să instalăm staţia de sonorizare şi să tragem firele la toate boxele din hală, în timp ce Eva a plecat în oraş cu lista de piese muzicale. Până am terminat noi de tras firele prin uriaşa încăpere, Eva s-a întors şi mi-a întins teancul de CD-uri.

— Le-am găsit pe toate de pe listă. Sunt numai marşuri războinice, a subliniat ea apăsat, dar nu am dat importanţă atunci acestui amănunt.

Am luat unul din ele la întâmplare şi am început să probez staţia. După numai câteva încercări, am reuşit să-i dau de cap şi l-am instruit pe Marko să aibă grijă de ea şi să alimenteze cu CD-uri din când în când peste noapte magazia combinei muzicale. Urma să funcţioneze conform instrucţiilor primite de la client între ora douăzeci

şi două şi şase dimineaţa. Clientul nostru stăpânul nostru, mi-am spus eu şi, chiar dacă îmi blocasem hala de ambalare pentru patruzeci de zile, mă bucuram că temperatura exterioară era acceptabilă, astfel că nu trebuia să mai cheltuim şi cu încălzitul ei. Deşi aveam impresia, după cum decurseseră lucrurile până acum, că asta nu ar fi fost o problemă pentru ciudatul nostru client. Se pare că voia foarte mult agavele acelea.

Cum agavele, fie ele şi albastre, nu erau plante pretenţioase, le-am lăsat aproape în totalitate în grija lui Marko, deşi Tom îşi făcea o datorie din a trece de câteva ori prin hală pentru a verifica starea lor. Totul s-a desfăşurat fără probleme şi, după ce au trecut cele patruzeci de zile, am început ambalarea lor. În numai trei zile am reuşit să le pregătim pe toate pentru transport, apoi le-am expediat la adresa indicată. Au ajuns a doua zi, iar clientul ne-a confirmat că le-a primit în perfectă stare. Doar vreo cinci au fost puţin deteriorate, dar se încadrau în pierderile prevăzute în contract, aşa că am primit mulţumirile obişnuite, am închis dosarul şi ne-am văzut mai departe de treabă, deşi parcă aveam în sinea mea aşa o uşoară reţinere la modul în care se desfăşurase această ciudată afacere.

Problemele au apărut la mai puţin de o lună după ce livrasem uriaşele ghivece cu agave. Ca de obicei, printr-un e-mail printat şi adus de Eva. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă după modul ferit în care mi l-a înmânat, mai ales că în ultima vreme rezolva probleme curente ale firmei aproape fără să mă mai consulte.

Tocmai îi ajutasem pe băieţii de la ambalare, eram încălzit, iar transpiraţia îmi intrase în ochi, astfel că ne-am tras la o parte şi am rugat-o să îmi facă un scurt rezumat.

— Probleme, şefule, mi-a spus ea scurt. Clientul cu agavele are o reclamaţie şi vrea să vină până aici să ne expună problema direct, poate vom găsi o cale amiabilă de rezolvare. A propus mâine la ora zece. E bine aşa? Pot să îi confirm ziua şi ora?

Nu prea aveam de ales, prin urmare i-am spus că totul era în regulă şi m-am întors lângă băieţii din hală. În ultimul timp pusesem câteva kilograme, astfel că ori de câte ori se ivea ocazia dădeam o mână de ajutor simţind că ambalatul şi ridicatul ghivecelor mă ajutau mai mult decât orele de ia sală.

A doua zi, fix la ora zece, în parcarea firmei a apărut un microbuz cu geamurile mate, din care a coborât un şofer îmbrăcat la patru ace, S-a apropiat de noi şi după ce s-a prezentat a spus:

— Şeful meu suferă de o formă rară de astm bronşic, aşa că trebuie să rămână mereu într-o atmosferă controlată. Dacă nu vă deranjează, ar prefera să discutaţi amănuntele în maşină.

Am privit-o pe Eva care a dat din umeri şi am urcat amândoi prin uşa laterală a microbuzului. Înăuntru era semiîntuneric şi un uşor miros sulfuros.

— Eu nu urc acolo, ne-a anunţat şoferul şi a trântit uşa în urma noastră.

Un timp nu am văzut nimic, apoi ochii ni s-au obişnuit şi am văzut două scaune pe care am luat

loc pe bâjbâite şi am privit în faţa noastră unde era un fel de cuşcă de sticlă în care plutea o ceaţă uşoară.

— Mă scuzaţi pentru disconfortul creat, s-a auzit o voce răguşită din mijlocul norului de ceaţă, dar nici lumina nu o suport foarte bine, aşa că prefer, dacă nu aveţi nimic împotrivă, să discutăm în aceste condiţii.

Am dat din cap spre silueta care se zărea din când în când prin ceaţa din cuşcă şi am auzit un mormăit aprobator.

— Atunci să trecem direct la subiect: aceste plante pe care le-am cumpărat de la dumneavoastră urmau să fie folosite drept soldaţi psi pe o planetă unde acest lucru se practică în mod curent, Dacă sunt îndoctrinate suficient cu marşuri militare ele devin nişte războinici redutabili. În loc de asta, agavele dumneavoastră pe câmpul de luptă s-au comportat lamentabil. În loc să nimicească inamicul, a fraternizat cu el şi, în loc să îl zdrobească pe notele unor marşuri războinice, a început să le fredoneze cântece de dragoste.

Am profitat de o pauză în discursul oaspetelui ca să privesc spre Eva, care îmi întoarse o privire la fel de nedumerită ca şi a mea. După cum am mai spus, am întâlnit mulţi ciudaţi în activitatea firmei, dar niciunul de calibrul acestuia.

Mi-am dres glasul şi am încercat să îi cânt în strună:

— Păi, stimate domn, nu ştiu ce vină avem noi, mai ales că am respectat întocmai indicaţiile primite de la dumneavoastră, am spus eu cât mai

ferm posibil, deşi aveam inima cât un purice; într-una din nopţile când nu aveam somn trecusem prin dreptul halei unde erau agavele şi mi s-a părut că aud unul din cântecele de dragoste şi jale ale lui Marko.

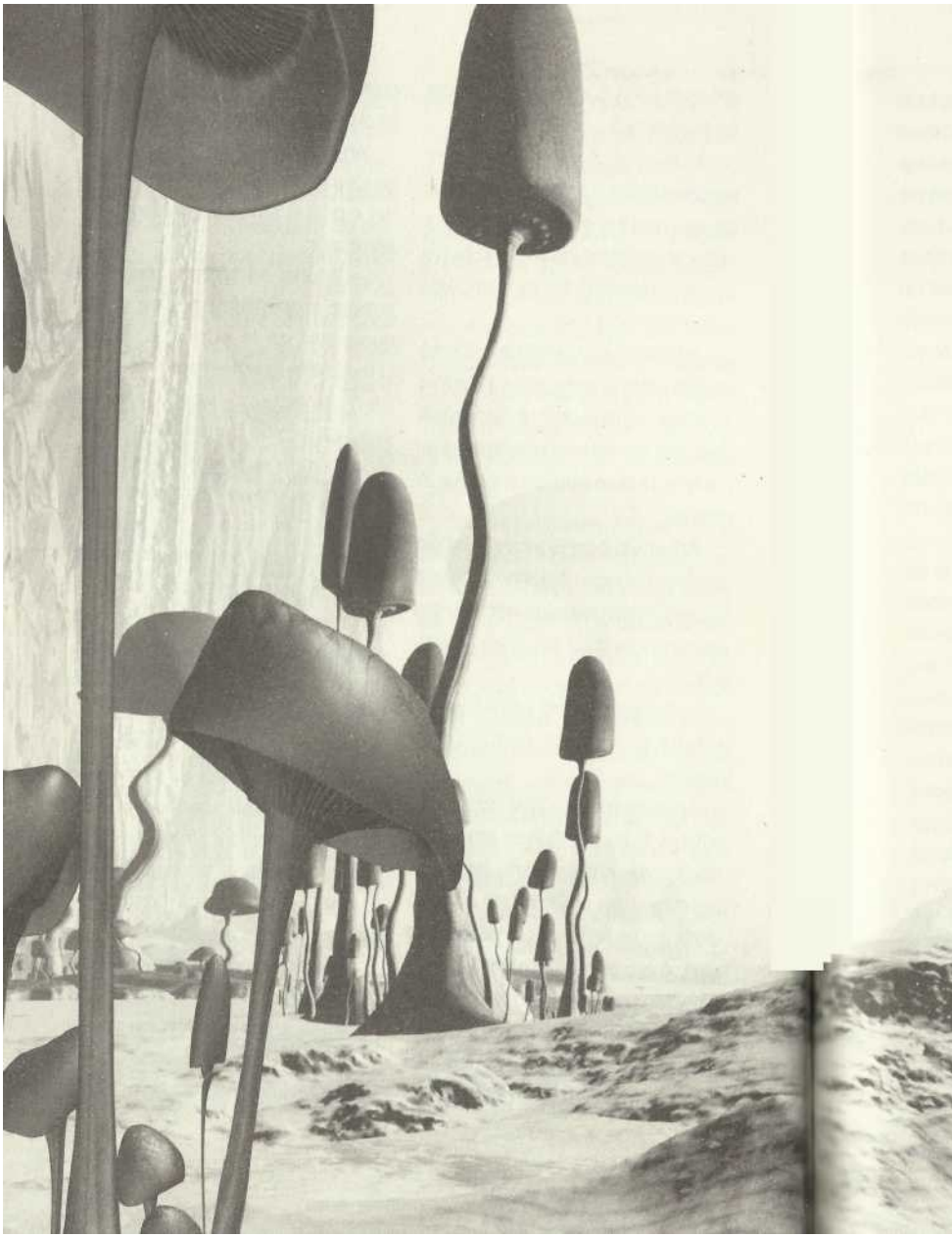

— M-am gândit că nu o să credeţi, aşa că am sacrificat o agavă şi la autopsia psi ascultaţi ce melodie am găsit...

Se auzi abia o umbră de melodie, dar fără îndoială că era una din cele mai triste pe care le ascultasem de pe CD-ul lui Marko.

Am privit spre Eva şi a ridicat neputincioasă din umeri. Sunt sigur că atât eu, cât şi ea îi vom găsi circumstanţe atenuante bietului băiat. Aproape uitasem că el avea patul la capătul halei de ambalare, astfel că probabil se săturase la un moment dat de atâtea marşuri şi încercase să îşi pună o muzică mai familiară.

— E în regulă, am spus eu. Se pare că greşeala ne aparţine aşa că suntem gata să vă returnăm sumele plătite în avans de dumneavoastră, Dinspre cuşcă s-a auzit un fornăit dispreţuitor şi valurile de ceaţă s-au învârtejit brusc:

— Nu este vorba pur şi simplu de recuperarea banilor, Firma noastră are o vechime de mii de ani şi încă niciodată nu a păţit o asemenea ruşine. Renumele nostru de vânzători oneşti de arme a fost făcut de ocară şi nu poate fi spălat cu numai câteva mii de dolari. E nevoie de mult mai mult pentru a şterge această pată de pe obrazul nostru.

— OK, spuneţi ce anume doriţi!

Dinspre cuşca transparentă s-a auzit o tuse aspră ca şi cum cineva s-ar fi înecat, apoi vocea şi-a revenit şi a spus:

— Este nevoie de despăgubiri de război. Le solicit atât eu, în calitate de reprezentant al firmei păgubite, cât şi în numele planetei care a pierdut războiul din pricina voastră.

— Despre ce anume este vorba? Ce fel de despăgubiri v-am putea oferi noi? am întrebat eu

şi am privit consternat spre Eva care, în ciuda semiîntunericului din maşină, se vedea că este tot atât de derutată ca şi mine.

— Cum despre ce este vorba? Despre arme, bineînţeles, se auzi vocea metalică din cabina plină de ceaţă. Orice fel de arme.

Nu îmi plac jocurile de cuvinte gratuite, dar spusele omului din cabina cu ceaţă chiar că m-au băgat cu totul în ceaţă şi m-au făcut să mă gândesc la Colţul vechi, de colecţie, pe care îl primisem cadou de la tatăl meu când am împlinit douăzeci şi unu de ani. I-am şi spus asta fiinţei din faţa mea, dar s-a mulţumit doar să fornăie dispreţuitor apoi a spus:

— Vă rog să nu ne insultaţi inteligenţa, domnule Adams! Locuim de mulţi ani pe planeta dumneavoastră şi ştim foarte bine de ce arme dispuneţi, Din cauza meseriei noastre am fost nevoiţi să ţinem o evidenţă extrem de precisă a arsenalelor dumneavoastră, începând cu cel mai nou tip de rachetă balistică şi până la ultima praştie aşa că, vă rog, să nu ne prefacem că nu ştim despre ce anume este vorba.

În ciuda situaţiei extrem de neplăcute în care ne aflam, fără să vreau, am izbucnit în râs: fiinţa din faţa mea confunda sertarul în care ţineam bătrânul Colţ cu arsenalele lumii.

— Stimate domn, am început eu vesel să vorbesc, dar am primit un ghiont discret din partea Evei care mi-a luat vorba din gură.

— Stimate domn, cum eu mă ocup de contabilitatea firmei, daţi-mi voie să vă întreb dacă armele existente în evidenţele

dumneavoastră ar acoperi în totalitate prejudiciul cauzat de firma noastră firmei dumneavoastră.

Dinspre cuşca de sticlă s-a auzit un mormăit aprobator, apoi după o scurtă ezitare şi încă o tuse vocea a spus:

— În principiu da, numai că trebuie să luăm în calcul şi neprevăzutul şi eventualele daune solicitate ulterior de terţe părţi, aşa că ar trebui să preluăm şi producţia de arme pe… următorii, să zicem, 200 de ani.

— Să nu exagerăm, vă rog, a spus Eva pe tonul unui negociator experimentat. Cred că o sută de ani ar fi mai mult decât acoperitor.

Dinspre cabină nu s-a auzit un timp nimic, apoi am auzit parcă nişte şoapte şi o siluetă vag umană s-a apropiat prin valurile de ceaţă de peretele de sticlă, părând că vorbeşte preocupată la ceea ce părea a fi un telefon. După un timp s-a auzit un fâşâit uşor şi o fantă s-a deschis în perete, iar câteva foi de hârtie au alunecat într-o tăviţă aflată în prelungirea fantei.

— Semnaţi, vă rog, contractul în două exemplare şi un exemplar puneţi-l înapoi în tăviţă. Am putea prelua instantaneu armele, imediat după semnarea contractului, dar am lăsat o oră, termen de graţie, ca să aveţi timp să comunicaţi celor interesaţi efectele contractului, astfel că numai începând cu ora douăsprezece vom ridica armele. Ora locală, bineînţeles. Totul va dura doar câteva minute şi efectele contractului se vor face simţite pe toată planeta în acelaşi timp. De asemenea, cum suntem negustori de arme, nu ucigaşi, vom permite celor aflaţi în situaţii deosebite evacuarea

în siguranţă în locurile prevăzute în contract. Ne referim în special la personalul militar de pe avioanele aflate în zbor, la cei aflaţi pe submarine sau nave militare. Vom lua toate măsurile de siguranţă pentru că nu dorim să complicăm în mod inutil o problemă şi aşa complicată.

Eva care se chinuia să citească în lumina sărăcăcioasă prevederile contractului întrebă:

— Ce înţelegeţi de fapt prin termenul generic de arme?

— Este specificat în ultimul rând al anexei de pe pagina doi: orice artefact uman susceptibil de a provoca moartea sau lovituri cauzatoare de moarte unei fiinţe umane. Intră aici totul, începând de la arc şi săgeată

Aşa am făcut, dar după ce am luat colţul am luat-o bucuros în braţe şi am învârtit-o de câteva ori, făcând-o să ţipe încântată, fără să observ că aproape toţi angajaţii micii mele întreprinderi erau la geamuri.

L-am trimis pe Mark să le spună la toţi să se adune în hala de ambalare, pentru că era destul de mare ca să încapă lejer toţi cei aproape douăzeci de angajaţi. După ce au venit toţi, am privit la ceas: mai era aproape o oră până la douăsprezece, aşa că am tras-o pe Eva mai aproape de mine şi am început să vorbesc:

— Avem să vă comunicăm o veste foarte mare! Şi foarte bună în acelaşi timp…

— Vă căsătoriţi! mi-a luat Marko vorba din gură, în vreme ce toţi ceilalţi au început să aplaude.

Eva a roşit uşor, apoi a plecat ruşinată capul şi a confirmat tuturor.

— Aveţi dreptate, aşa este! şi m-a luat în braţe, sărutându-mă lung pentru prima dată.

Apoi, profitând de năuceala mea, mi-a şoptit la ureche:

— Cred că este mai bine să ne prefacem că bucuria noastră este produsă de această veste şi nu de cea adevărată. Pe aia ar trebui să o ţinem doar pentru noi, deoarece nu până la ultimul tip de rachetă balistică nucleară, arme chimice, biologice, psihice şi, ca o concesie, am trecut aici şi armele ne-letale folosite de obicei pentru împrăştierea manifestanţilor. Sunt denumite neletale, dar la o folosire necorespunzătoare pot foarte uşor provoca moarte sau răni grave. Am lăsat beţele şi cuţitele cu lama mai mică de 15 centimetri, dar vor fi atent monitorizate şi la primul semn că ar fi folosite împotriva unor oameni vor fi instantaneu confiscate.

„Super”, mi-a venit să exclam, dar mi-am dat seama că nu asta se aştepta de la mine, prin urmare am luat contractele de la Eva şi le-am semnat fără să le mai citesc. Am pus unul înapoi pe tăviţă şi cu o mină gravă am spus cât de serios am putut:

— Asta e! Dacă am greşit trebuie să plătim. Vă mulţumim pentru înţelegere şi la revedere.

— La revedere, a spus vocea din cuşca plină de ceaţă şi noi am deschis uşa şi am coborât în lumina strălucitoare a soarelui.

— Să nu strigaţi de bucurie şi să nu mă îmbrăţişaţi până nu se îndepărtează maşina vă rog, a spus Eva pe un ton serios.

cred că furnizorii de arme ai lumii vor fi foarte bucuroşi de ceea ce se va întâmpla peste patruzeci şi cinci de minute.

În timp de angajaţii aplaudau mai departe, m-a privit şăgalnic şi a adăugat:

— Bineînţeles, dacă nu vrei, putem renunţa şi la varianta cu căsătoria.

— Nu, nici vorbă că nu, am spus eu grăbit, strângând-o mai tare în braţe ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu mi-o ia cineva.

M-am întors spre cei din hală şi am spus:

— Veştile bune trebuie sărbătorite, aşa că restul zilei avem liber. Tom, haide la mine să îţi dau nişte bani, apoi mai ia pe cineva să te ajute şi du-te după şampanie şi ce mai trebuie pentru o petrecere adevărată, iar tu Mark adu televizorul de la mine din birou şi instalează-l aici.

În timp ce toată lumea s-a pus în mişcare, i-am spus Evei care acum mă ţinea de braţ fără nicio reţinere:

— Petrecere, petrecere, dar nu aş vrea pentru nimic în lume să scap astăzi ştirile de la ora douăsprezece.

Eva a încuviinţat zâmbind şi a plecat să-i ajute pe ceilalţi să aranjeze mesele pentru petrecere.

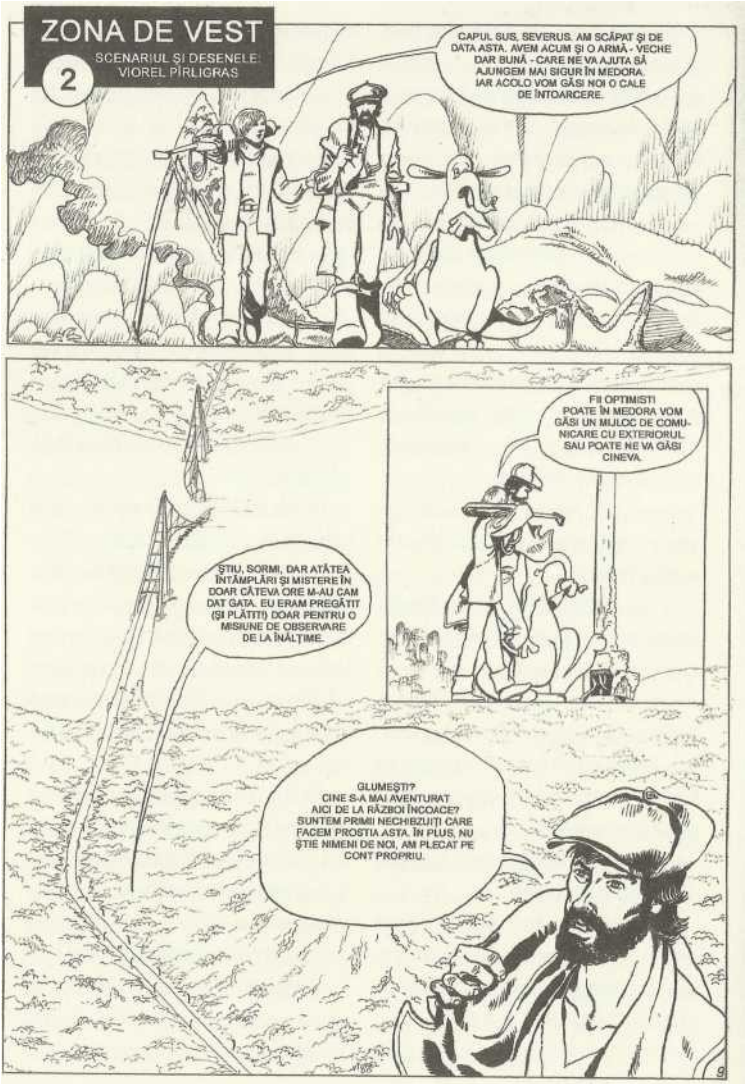
ZONA DE VEST
2
SCENARIUL ŞI DESENELE: VIOREL PÎRLIGRAS
CAPUL SUS, SEVERUS. AM SCĂPAT ŞI DE DATA ASTA. AVEM ACUM ŞI O ARMĂ - VECHE DAR BUNĂ - CARE NE VA AJUTA SĂ AJUNGEM MAI SIGUR ÎN MEDORA. IAR ACOLO VOM GĂSI NOI O CALE DE ÎNTOARCERE.
FII OPTIMIST! POATE ÎN MEDORA VOM GĂSI UN MIJLOC DE COMUNICARE CU EXTERIORUL. SAU POATE NE VA GĂSI CINEVA.
ŞTIU, SORMI, DAR ATÂTEA ÎNTÂMPLĂRI ŞI MISTERE ÎN DOAR CÂTEVA ORE M-AU CAM DAT GATA. EU ERAM PREGĂTIT (ŞI PLĂTIT!) DOAR PENTRU O MISIUNE DE OBSERVARE DE LA ÎNĂLŢIME.
GLUMEŞTI? CINE S-A MAI AVENTURAT AICI DE LA RĂZBOI ÎNCOACE? SUNTEM PRIMII NECHEZUIŢI CARE FACEM PROSTIA ASTA. ÎN PLUS, NU ŞTIE NIMENI DE NOI, AM PLECAT PE CONT PROPRIU.

CE ESTE?
IERTAȚI-MĂ CĂ VĂ ÎNTRERUP, DAR AȚI REMARCAT CĂ ÎN FAȚA NOASTRĂ SE AFLĂ UN POD? ȘI E ȘI RUPT?
CE FACI, SEVERUS?
CRED CĂ LIANELE ASTEA SUNT DESTUL DE REZISTENTE CA SĂ PUTEM TRECE APA PE ELE.
OH, ÎN SPATELE TĂU!
BĂIEȚI, PICIOARELE LA SPINARE! REPEDE, PE POD!
IAR!
DAR...
...AȘ PUTEA SĂ UTILIZEZ ARMA MEA!
NU E CAZUL, SORMI. SUNT PREA MULȚI ȘI PREA IUȚI. SĂ URCĂM PE INFRASTRUCTURĂ!
URCAȚI-VĂ! EU VĂ ACOPĂR! (CA ÎN FILME.)

AM ÎNCURCAT-O! ĂȘTIA URCĂ DUPĂ NOI ȘI NU MAI AVEM UNDE FUGI DE AICI. SĂ ÎNCERCĂM SĂ REZISTĂM... ATÂT CÂT PUTEM...
SORMI, DĂ-MI ARMA TA - MĂCAR SĂ NE VINDEM PIELEA SCUMP...
AM O IDEE MAI BUNĂ. VREAU LIANA ȘI SĂ VENIȚI DUPĂ MINE SUS!
ÎN CE CONSTĂ IDEEA TA, CROB?

CE VREI SĂ FACI AICI, ÎN VÂRF? O SĂ CAZI!
VOI ÎNCERCA SĂ AJUNG ÎN PARTEA CEALALTĂ. POATE NU VEȚI REUȘI CE VOI FACE EU, DAR ORICUM, SĂ RĂMÂNEM LEGAȚI.
E O NEBUNIE! VA CĂDEA ÎN APĂ ȘI-L VA LUA CURENTUL!
A REUȘIT... ÎȚI DAI SEAMA? A REUȘIT... CE SALT!
DOAR CĂ NOI N-AVEM CONFIGURAȚIA LUI. O SĂ CĂDEM ÎN APĂ.
ASTA E ȘI IDEEA. NE VA TRAGE CROB CU LIANA.
IUHUUUUUUUU... AM PORNIT!
IMPORTANT ACUM E SĂ NU TE IA CURENTUL. ȚINE-TE BINE DE MINE.

— va urma

NAUTILUS
A APĂRUT
Dan Simmons
HMS TERROR
Vol. I

„Întinderile arctice mi-au adus aminte de ultimele scene din Frankenstein de Mary Shelley, unde soarta azvârle omul şi monstrul într-o lume ostilă, şi de Beowulf, unde o creatură din sălbăticie se năpusteşte asupra oamenilor. O carte ca un mare aisberg în mişcare, pe care o recomand cu toată convingerea. „,. Această combinaţie de realism istoric, horror gotic şi mitologie antică nu e puţin lucru, mai ales când păşeşti pe o gheaţă fragilă. Fără talentul de povestitor al lui

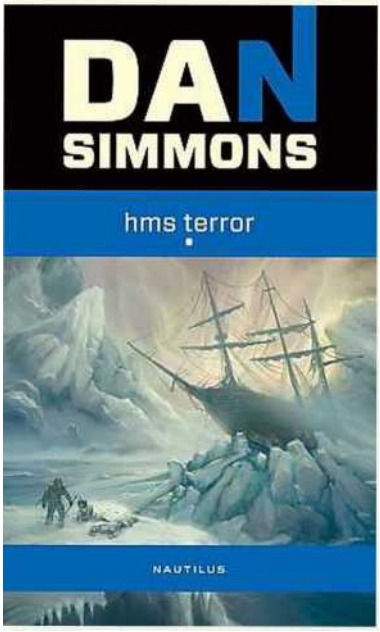

Simmons, gheaţa s-ar fi spart în pofida dimensiunilor împovărătoare, HMS Terror se dovedeşte a fi o lectură provocatoare (...)”.

The Washington Post

Vol. 2

Oamenii de la bordul vasului HMS Terror, care a luat parte la Expediţia Franklin din I 845,

pătrund într-o a doua vară de la Cercul Arctic într-un înspăimântător peisaj de gheaţă. Frigul nu cedează nicio clipă, cărbunii şi proviziile sunt pe ducă, iar călătorii se luptă să supravieţuiască. Numai că marele lor duşman este şi mai înspăimântător. În bezna neclintită se ascunde ceva: un adversar nevăzut, un monstru dornic să pătrundă peste tot.

9/2014/CPSFA22/serie nouă

David Brin
OCHII ACEIA

„Inginerii guvernului. Aha. Ai cunoscut vreodată un inginer, amice? Nu sunt drone fără chip, ca în filmele alea idioate cu agenți secreți. Adică cei mai mulți nu sunt așa. Sunt americani inteligenți, ca tine și ca mine, cu neveste și bărbați și copii.

Câte mii de oameni să fi lucrat la nava aia spațială din '48 încoace? Închipuie-ți niște găgăuță pensionați care joacă golf, își fac de lucru prin garaj, colectează fonduri sub sigla Rotary... și în toată vremea asta și-au reprimat îmboldul de-a flecări despre povestea secolului."

Stephen King
DEMONUL DIN MAȘINĂ

„Hunton închise ochii și în întunericul dinapoia pleoapelor văzu din nou Mașina Rapidă de Călcat și de Împăturit Hadley-Watson. Era dreptunghiulară, lungă de vreo nouă metri și lată de un metru. La capătul de alimentare era o curea transportoare care trecea în unghi mic pe sub bara de protecție, apoi cobora. Cureaua antrena cearșafurile umede și șifonate pe sub și peste șaisprezece cilindri uriași care se roteau și care formau partea principală a mașinii. Opt deasupra, opt dedesubt, presați între ei ca feliile de șuncă dintr-un sendviș cald. Temperatura aburului din cilindri putea fi ridicată până la maximum 150 de grade, pentru uscarea cea mai rapidă. Presiunea pe pânzele transportate de curea era de 4 tone forță pe metru pătrat."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00022
9 771220 882006